

המכתב

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג'ליון 134

פְּרָשַׁת נח

שְׁנַת תשפ"ב לפ"ק

**לזכרון
עולם**

לעילוי נשמת

הרה"ג איש צדיק תמים

מזהר"ר

אהרן גרשון מנחם

ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע

ח' אלול תשע"ח לפ"ק

תנצב"ה

**האזרה
האודות**

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיות

באור הפרשה

עם תורה
דעתיקה סתימאה

דעתידא

לאתגליא

לעתיד לבא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות

רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרֻשֵׁת נח

– פְּלִיּוֹת פְּרֻשֵׁת נח –

א.

(ספר-המדות, קלפה ח"א י)

סְגָלָה לְהַבְרִיחַ רוּחַ הַטְּמָאָה – לְקָרוֹת
"פְּרֻשֵׁת נח".

"אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נח, נח אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה
בְּדֹרֹתָיו, אֵת הָאֱלֹקִים הִתְהַלֵּךְ נח. וַיּוֹלַד נח
שְׁלֹשָׁה בָנִים, אֵת שֵׁם אֵת חָם וְאֵת יֶפֶת"
(בְּרֵאשִׁית ו, ט"ז)

"עקור תולדותיהם של צדיקים מעששים-טובים"
(רש"י; בראשית-רבה ל, ו; תנחומא נח ב)

ב.

(ח"א סו, א)

יֵשׁ לְהַצְדִּיק בְּחִינַת 'שְׁנֵי רוּחוֹת': רוּחַ
לְעֵלָא, רוּחַ לְתַתָּא.

כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (בְּרֵאשִׁית ו, ט): "אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נח
נח" – נח לְעֵלָא, נח לְתַתָּא.

כְּמוֹ שְׂפָתוֹב בְּזֵהָר (נח נט): עַל פְּסוּק זֶה:
"לְמַה נח תָּרִי זְמַנָּא? – אֵלָּא כָּל צַדִּיק

וְצַדִּיק דִּי בְּעֵלְמָא, אֵית לֵה תְרִין רוּחִין:
'רוּחָא חַד בְּעֵלְמָא דִּין, וְרוּחָא חַד בְּעֵלְמָא
דְּאֵתִי, וְהָכִי תִשְׁכַּח בְּכֹלְהוּ צַדִּיקִי!" – דְּהִינּוּ:
שֵׁשׁ לוֹ בְּחִינַת: 'חִיּוֹת לְמַעְלָה, וְחִיּוֹת
לְמַטָּה'.

וְהָרוּחַ וְהַחִיּוֹת שְׁלַמְעֵלָה, גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד.
וּבְשַׁעַת הַסְתַּלְקוֹת הַצַּדִּיק – יוֹרֵד וּבָא
לְמַטָּה בְּחִינַת 'הָרוּחַ וְהַחִיּוֹת

דְּלְעֵלָא' – וְנִתְחַבְּקִין וְנִתְאַחֲדִים יַחַד הָרוּחַ
דְּלְתַתָּא, עִם הָרוּחַ דְּלְעֵלָא, כִּי בְּאֵמַת
שְׁנֵיהֶם אַחַד.

וְתַכְרַךְ כְּשֶׁנִּתְגַּלֵּין זֶה לְזֶה, נִתְאַחֲדִין מְאֹד
בְּאַחֲדוּת גְּדוֹל.

וּמַחְמַת שְׁהָרוּחַ דְּלְעֵלָא אֵינּוּ יָכוֹל לְהִיּוֹת
בְּזֵה הָעוֹלָם, עַל־כֵּן נִסְתַּלַּק
לְעֵלָא.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִסְתַּלַּק הַצַּדִּיק – כִּי
כְּשֶׁנִּסְתַּלַּק לְמַעְלָה הָרוּחַ
הַנִּ"ל, נִסְתַּלַּק עִמּוֹ הָרוּחַ דְּלְתַתָּא, מַחְמַת
שְׁנֵתְאַחֲדוּ מְאֹד בְּאַחֲדוּת גְּדוֹל כַּנִּ"ל.

וְעַל־כֵּן הוּא דָּבָר גְּדוֹל מְאֹד, לְהִיּוֹת
בְּשַׁעַת הַסְתַּלְקוֹת הַצַּדִּיק, אֲפִלּוּ
כִּי שְׂאִינּוּ תִלְמִידוֹ – כִּי מַחְמַת שְׂאֵז יוֹרֵד
וְנִתְגַּלֵּה לְמַטָּה הָרוּחַ דְּלְעֵלָא, נִמְצָא:
שְׁנֵתְגַלֵּה אֵז 'הָאָרֶה גְּדוֹלָה מְאֹד'.

עַל־כֵּן הוּא טוֹבָה גְּדוֹלָה לְכֹל מִי שֶׁנִּמְצָא
אֵז שָׁם, וְהוּא טוֹבָה לָהֶם לְאָרִיכַת־
יָמִים.

אֲבָל לְהַתְלַמְּדִים מִגִּיעַ הָאָרֶה גְּדוֹלָה
מְאֹד אֵז בְּיוֹתֵר – כִּי מַחְמַת שְׁהֵם
תְּלוּיִין בְּהַצַּדִּיק, וְיוֹנְקִים מִשְׁרֵשׁ אַחַד, נִמְצָא:
שְׂזֵה ה'חִיּוֹת דְּלְעֵלָא, הוּא חִיּוֹתָם מִמֶּשׁ –
וְנִתְאַחֲדִים וְנִתְחַבְּקִים גַּם־כֵּן עִם זֶה הָרוּחַ,
בְּאַחֲדוּת גְּדוֹל – כִּי הוּא רוּחָם וְחִיּוֹתָם מִמֶּשׁ.
וְעַל־יְדֵי־זֶה אִם זוֹכֵה, יָכוֹל לְקַבֵּל "כִּי שְׁנַיִם"
(דְּבָרִים כ"א, יז; מְלָכִים ב, ט).

ג.

(ח"ב ד, ב)

כָּל מִה שְׂרוּצִין לַעֲשׂוֹת אֵיזָה עֲבָדָא
בְּעִבּוּדֵי-הַשֵּׁם, בְּמַה קָלִין שֶׁל אוֹי
וְאָבוֹי, וְכַמָּה גְּנִיחוֹת, וְכַמָּה כְּפִילוֹת, וְכַמָּה
הַטְּיוֹת, הֵינּוּ תְּנוּעוֹת מְשֻׁנוֹת שְׁעוֹשִׁין יִרְאִי-
הַשֵּׁם בְּעִבּוּדָתָם, צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת קִדְּם
שְׁעוֹשִׁין אֵיזָה עֲבָדָא.

וְעָקֹר ב'הִתְחַלָּה' - שְׂאֵז קָשָׁה מְאֹד, כִּי
"כָּל הִתְחַלּוֹת קִשּׁוֹת" (מְכִילְתָּא יִתְרוֹ,
'בַּחֲדָשׁ' ב; רַש"י שְׁמוֹת יט, ה), וְצְרִיכִין בְּמַה קָלִין
וְכַמָּה גְּנִיחוֹת וְכוּ' קִדְּם שְׁמֵתְחִילִין אֵיזָהוּ
הִתְחַלָּה.

וְגַם אַחֲרֵיכֶן אֵינּוּ בָּא בְּנִקְלָא, וְצְרִיכִין בְּמַה
יְגִיעוֹת וְתְנוּעוֹת קִדְּם שְׂזוּכִין לַעֲשׂוֹת
אֵיזָה עֲבָדָא שְׂיִהְיֶה לָּהּ 'הַדּוֹר'.

אֲךָ הִתְחַלָּה קָשָׁה מְאֹד, כִּי "עָקֹר
תּוֹלְדוֹתֵיהֶן שֶׁל צְדִיקִים מַעֲשִׂים-

טוֹבִים" (רַש"י בְּרֵאשִׁית ו, ט; בְּרֵאשִׁית-דָּבָר ל, ו;
תְּנַחֲמָא נַח ב) - נִמְצָא: שְׁהַמְצוּוֹת וּמַעֲשִׂים-
טוֹבִים וְכָל עִבּוּדֵי-הַשֵּׁם, הֵם בְּחִינַת
'הוֹלָדָה', וְקִדְּם ה'הוֹלָדָה', בְּמַה קָלִין וְכַמָּה
חֲבָלִים וְצִירִים יֵשׁ לְהַיּוֹלְדָת קִדְּם שְׁמוֹלְדָת
הַהוֹלָדָה, וּבְפָרֵט 'מִבְּפִירָה', דְּהֵינּוּ הוֹלָדָה
רֵאשׁוֹנָה שֶׁל אִשָּׁה, שְׂאֵז קָשָׁה עָלֶיהָ מְאֹד
וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן קִדְּם כָּל מְצוּהָ וְעִבּוּדָה - טוֹב לָתֵן
צְדָקָה, כְּדֵי לְהַרְחִיב פֶּתַח
הַקִּדְּשָׁה שְׂצָרִיף לַעֲשׂוֹת בְּעִבּוּדָתוֹ, וְלֹא יִהְיֶה
קָשָׁה וְכַבֵּד עָלָיו כָּל-כֶּן לְכַנֵּס בָּהֶם. וְצְדָקָה'
הִיא תְּמִיד 'הִתְחַלָּה', בְּבְחִינַת (דְּבָרִים טו, ח):
"פֶּתַח תִּפְתַּח" - וְהִיא מְרַחֶבֶת כָּל הַפְּתָחִים
שֶׁל הַקִּדְּשָׁה - שְׂאֵפְלוֹ כְּשֵׁי שֶׁפֶתַח וְהִתְחַלָּה,
הַצְּדָקָה פּוֹתַחַת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וּמְרַחֶבֶת הַפְּתַח
יוֹתֵר.

ד.

(ח"ב סז)

וְזֶה בְּחִינַת 'הַסְּפָד עַל סְלוּק הַצְּדִיק'. כִּי
"בְּרֵאשִׁית" (בְּרֵאשִׁית א, א), הוּא הַסְּפָד
עַל "נַח" - הֵינּוּ: מֵאָמֵר הַנ"ל עַל 'בְּרֵאשִׁית'
[לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן ח"ב סז - וְהוּא הַסְּפָד עַל הַרְבֵּי-הַקְּדוּשׁ
מִבְּאֲרֵיטְשׁוּב זצ"ל שְׁנִסְתַּלַּק אָז (שִׁיחוֹת הַר"ן קצו; ח"י
מוֹהֲר"ן מה; נט; ימי מוֹהֲרַנְ"ת ח"א לט)], הוּא הַסְּפָד
עַל 'סְלוּק הַצְּדִיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'נַח'! - כִּי
שֵׁם נֶאֱמַר: מִבְּחִינַת ה'הַעֲלָמָה' שְׁנִסְתַּלַּק
וְנִתְעַלַּם הַצְּדִיק שֶׁהוּא ה'פֶּאֶר שֶׁל יִשְׂרָאֵל'
וְכוּ'.

וְהֵנָּה: לְהַצְּדִיק שְׁנִסְתַּלַּק - אֵין לוֹ הַפְּסָד
כְּלָל בְּמַה שְׁנִעְלַם וְנִסְתַּלַּק, כִּי אִם
נִתְעַלַּם וְנִסְתַּלַּק מִפֶּאֶר, הוּא גְּדוֹל וּמִפֶּאֶר
שֵׁם בְּעוֹלָם-הַבָּא, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ו, ט): "אֵת
הָאֱלֹקִים הִתְחַלַּךְ נַח".

ה.

(אָבֵל עַל הַדּוֹר יִתּוֹם שְׁנִשְׂאָרוֹ, וְעַל הַתּוֹלְדוֹת
דְּהֵינּוּ הַבָּנִים שְׁנִשְׂאָרוֹ)

הוּא רַחֲמָנוּת גְּדוֹל מְאֹד - וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר
בְּמִקּוֹנֵן (שָׁם): "אֵלֶּה תּוֹלְדַת נַח" -
בְּמִקּוֹנֵן וְאוֹמֵר: "אֵלֶּה הֵם הַתּוֹלְדוֹת וְהַבָּנִים
שֶׁל הַצְּדִיק, בְּחִינַת נַח, שְׁנִסְתַּלַּק, וְאֵלֶּה הֵם
הַתּוֹלְדוֹת הַיִּתּוּמִים שְׁנִשְׂאָרוֹ".

כִּי דַע: שְׁכָל ה'דְּרוֹת' כָּלֵם - נִמְשָׁכִין מִן
הַצְּדִיק שֶׁהוּא ה'רֵאשׁ', בְּחִינַת 'רֵאשׁ'-
בֵּית, בְּחִינַת ה'בְּעַל-הַבַּיִת' שֶׁל הָעוֹלָם,
בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיָּה מֵא, ד): "קִרְא הַדְּרוֹת מְרֵאשׁ" -
שְׁכָל ה'דְּרוֹת' נִמְשָׁכִין מִן ה'רֵאשׁ', דְּהֵינּוּ
הַצְּדִיק הַנ"ל.

וְאֵזִי יֵשׁ בְּחִינַת 'רֵאשׁ', וְיֵשׁ בְּחִינַת 'בֵּית'.
וְאֵזִי כָּלֵנוּ כָּל בְּנֵי הַדּוֹר, כָּלֵם בְּחִינַת
'בְּנֵי-בֵּית'.

"כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרֹכֹו" (בראשית ו, יב)

ו.

(ח"א לא, ד)

הִסְפוּרִים שִׁישׁ לְאָדָם בְּדַרְכֵים, הִיא בְּסִפְת גִּלְגָּלִי הָרְקִיעַ וְכוּ, וְהַכֹּל תְּלוּי בְּבְרִית וְכוּ, בְּבַחֲיִנוֹת (יְרֻמָּה לֵג, כח): "אִם לֹא בְרִיתִי וְכוּ."

וְזָהוּ: "כָּל הַדְּרָכִים בַּחֲזֶקֶת סִפְנָה" (ירושלמי בְּרִכּוֹת פ"ד, קהלת רבָּה ג, ג), בְּבַחֲיִנוֹת (בַּמְדָּבָר כב, ל): "הַהֶסְכֵּן הַסִּפְנָתִי" (עין סנהדרין קח: שְׁעֵשָׂה מֵעֵשָׂה אִישׁוֹת), הִינּוּ: שֶׁהַדְּרֹךְ תְּלוּי בְּשִׁמְרַת-הַבְּרִית'.

וּבְשִׁבְלֵי־זָה (יבמות סב:): "חַיֵּב אָדָם לִפְקֹד אֶת אִשְׁתּוֹ קֶדֶם שֶׁיֵּצֵא לְדֶרֶךְ" - פְּדֵי שְׂלֹא יִהְיֶה בְּבַחֲיִנוֹת (בראשית ו, יב): "כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרֹכֹו" - הִינּוּ: שֶׁעַל-יְדֵי שְׁמִירַת הַבְּרִית, לֹא יִהְיֶה לוֹ צַעַר בְּדֶרֶךְ'.

ז.

(ח"א ט, ב; ח"א קיב)

"דֶּרֶךְ בּוֹכֵב מֵיַעֲקֹב, וְקָם שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל" (בַּמְדָּבָר כד, יז). כִּשְׁשִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל' עוֹמֵד לְהַתְּפַלֵּל, עַל-יְדֵי־זָה מְעוֹרֵר 'בּוֹכֵב, וְהַ'בּוֹכֵב' דוֹרֵךְ וּמִכָּה הַדְּבָרִים שֶׁיִּגְדְּלוּ (בראשית רבָּה י, ז). 'זְקָם' - "אֵין עֲמִידָה אֶלָּא תִּפְלָח" (בְּרִכּוֹת ו: כו:).

וְהִינּוּ: 'שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל' - שֶׁצָּרִיךְ לְהַעֲלוֹת תִּפְלָתוֹ לְשַׁעַר שִׁבְטוֹ, כִּי אִם יִגִּיעַ לְשַׁעַר שִׁבְט אַחַר לֹא יוֹכֵל לְעֹלוֹת. וְהִינּוּ: דֶּרֶךְ 'בּוֹכֵב' מֵיַעֲקֹב בְּנִ"ל.

ו"בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּתְּפִלָּתָם גּוֹרְמִים זְוֹנָא דְקַדְשָׁא־בְרִיךְ־הוּא

וּשְׁכִינְתָּה" (זוהר; פְּרִיעֲצִיִּים קְרִיאַת־שְׁמַע פ"ד;

וְזָהוּ: "אֶלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ" - הִינּוּ: בְּמִקּוֹנֵן עַל הַתּוֹלְדוֹת שֶׁנִּשְׁאַרוּ, בְּנִ"ל.

וְזָהוּ: "נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה" - הִינּוּ: שֶׁהָיָה וְנִסְתַּלַּק וְכוּ, בְּנִ"ל.

וְזָה בַּחֲיִנְתָּ: "אֶלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ" - שֶׁכָּל הַתּוֹלְדוֹת, דְּהִינּוּ הַדְּרוֹת' - כָּלֵם נִמְשָׁכִין מִן 'נֹחַ, שֶׁהוּא בַּחֲיִנְתָּ הַצַּדִּיק, בַּחֲיִנְתָּ הָרֵאשׁ, בַּחֲיִנְתָּ: "קוֹרָא הַדְּרוֹת מֵרֵאשׁ".

וְדַע: שֶׁגַּם הַדְּוֹר הָאֲתָרוּג' נִמְשָׁךְ מִן הָרֵאשׁ הַנִּ"ל. וְזָה בַּחֲיִנְתָּ: "קוֹרָא הַדְּרוֹת מֵרֵאשׁ" - בַּחֲיִנְתָּ הַדְּוֹר הָאֲתָרוּג', שֶׁנִּמְשָׁךְ גַּם־כֵּן מֵהָרֵאשׁ הַנִּ"ל, דְּהִינּוּ הַצַּדִּיק הַנִּ"ל שֶׁהוּא הָרֵאשׁ וְהַפָּאֵר' וְהַדְּוֹר' שֶׁל הַעוֹלָם.

וְהִנֵּה: עֵקֶר הַדְּוֹר' הֵם 'יִשְׂרָאֵל, כִּי אִתִּי עַל-פִּי שֶׁגַּם חָם וְיִפֶּת' הֵם 'תּוֹלְדוֹת נֹחַ, אִתִּי־עַל־פִּי־כֵן עֵקֶר הַדְּוֹר' הֵם 'יִשְׂרָאֵל' שֶׁבָּאִים מ'בְּנֵי שָׁם'.

וְזָה בַּחֲיִנְתָּ: "הַדְּוֹר מְצוּהַ עַד שְׁלִישׁ" (בְּבֵא-קָמָא ט: שְׁלַח־עֲרוּךְ אוֹר־חַיִּים תְּרַנּוּ, א) - זָה בַּחֲיִנְתָּ 'שָׁם', שֶׁהוּא הַשְּׁלִישׁ' מ'שְׁלֹשָׁה בְּנֵי נֹחַ' (וְעִנּוּ בְּסִנְהֶדְרִין קִיא. מַה שֶׁדָּרְשׁוּ עַל פְּסוּק (זְכַרְיָה יג, ח): "וְהַשְּׁלִישִׁית יוֹתֵר בָּה" - שְׁלִישִׁי שֶׁל נֹחַ, שְׁלִישִׁי שֶׁל שָׁם), שֶׁהוּא עֵקֶר הַדְּוֹר' וְהַפָּאֵר' בְּנִ"ל.

וְהוּא בַּחֲיִנְתָּ 'שָׁם', 'שָׁם' דִּיקָא, בַּחֲיִנְתָּ 'שָׁם' הַקַּדְשׁ, שֶׁהוּא בַּחֲיִנְתָּ 'פָּאֵר' וְהַדְּוֹר'

(כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר שָׁם בַּהַתּוֹרָה).

שערה־הפונות שבת; הקדמה; ועוד) - ובזה נעשה
 'זווג' למעלה - ו'דרך' הוא בחינות 'זווג',
 מלשון (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר
 את דרכו".

ת.

(ח"ב פז)

סוד 'פונות אלול', הוא "הנותן בים דרך"
 (ישעיה מג, טז - שער רוח־הקדש מד. שער
 ה'יחודים פ'; סדור הארץ ל אלול) - להאיר בחינת
 'דרך' ב'ים', ו'דרך' זה נפתח ב'חדש־אלול'.

ועקר 'פגם הברית' הוא בבחינת 'דרך'
 הזוה, שלא האיר ה'דרך' ב'ים' וכו',
 בבחינת (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר
 את דרכו". כי "אשה נקראת דרך" (קדושין
 ב:), ויש 'דרך' אחר, בחינת (משלי ל, כ): "דרך
 אשה מנאפת".

"קץ כל בשר בא לפני" (בראשית ו, יג)

ט.

(ח"א לח, ב'דז-בסוף)

בשפוגמין ה'דבור' - אז על־ידי הפגם,
 נעשה מ'רוח פיו', רוח סערה'
 וכו'. וזה בחינת (תהלים קמח, ח): "רוח סערה
 עשה דברו" - שעושים ומתקנים ה'דבור',
 ומעלים אותו מבחינת רוח סערה'.

ו'רוח סערה' הזוה - הוא מקטרג הגדול,
 שממנו באים כל הקטרוגים
 והנסיגות. והוא "אחר הדברים" (בראשית כב,
 א; זחר וירא קיט:), שהוא יונק מהדבור,
 כשמוצא פתח לינק וכו', והוא 'מסער' גופה
 דבר־נש'.

וכל המלשינות והרעות שדוברים על
 אדם, בא מ'רוח סערה', מ'אחר
 הדברים' הזוה, כי הוא בחינת (בראשית ו, יג):
 "קץ כל בשר" - שעושה 'קץ' וסוף ל'כל
 בשר'.

ובני־אדם שדנים כל אדם לכף־חובה,
 וחוקרים תמיד על חובות בני
 אדם, הם מבחינת "קץ כל בשר", כמו
 שכתוב (איוב כח, ג): "קץ שם לחשד ולכל
 תכלית הוא חוקר" (זחר נח סג. מקץ קצג. זחר־חדש
 נח כו.) - שהוא חוקר תמיד לעשות תכלית
 וכליון לכל דבר, ולעזר דין ולהלשין
 ולקטרג וכו'.

וצריך כל אדם לראות, לאכפא סטרא
 ד"קץ כל בשר", תחת הדבור של
 הקדשה וכו'. וכשהוא פופף את רוחו
 סערה, דהינו: שהוא נוטל ממנו כל הדבורים
 שנפלו לתוכו, אז: "יקם סערה לדממה"
 (תהלים קז, כט).

ו'תקון־הדבור': הוא על־ידי התורה
 שלומדין בצר לאדם,
 בעניות ובדחקות, שהוא בחינת לילה, שאז
 שלטנותא ד"קץ כל בשר". כמו שכתוב (איוב
 שם): "קץ שם לחשד", וכתוב (בראשית א, ח):
 "ולחשד קרא לילה" - אזי נופלים כל
 המקטרגים השולטים על הדבור, ואז הדבור
 יוצא בשיר ושבח והלל להקדוש־ברוך־הוא
 וכו', ואז: "ברן יחד פוכבי בקר" (איוב לח, ז).

וצריך כל אדם להמשיך קדשת שבת,
 לקדש ימי החל וכו'. ולפי הקדשה
 שמקדש ימי החל, פן נדחה זממת הנחש,
 "קץ כל בשר", שהוא בחינת רוח סערה',
 ועל־ידי־זה עולה הדבור.

"קנים תעשה את התבה" (בראשית ו, יד)

י
(ח"א יד, ח"ט)

בְּשֵׁשׁ שָׁלוֹם בְּעֵצָיו, אֲזִי יִכּוֹל לְהִתְפַּלֵּל וְכוּ'. וְעַל-יְדֵי תִּפְלָה, זֹכֶה לְשָׁלוֹם הַכִּלְיוֹ, הֵינּוּ שְׁלֹמוֹת הָעוֹלָמוֹת וְכוּ'.

זֶה (בראשית ו, יד): "קנים תעשה לתבה". אֵיחָא בְּמִדְרַשׁ (בראשית-רבה לא, ט): "מה קנים מטהרין את המצרע, אף תבתך מטהרתך".

ה'מצרע' - זה: "גרֵגֹן מִפְּרִיד אֲלוֹף" (משלי טז, כח), וּמִפְּרִיד בֵּין אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה: "בְּדָד יֵשֵׁב" (ויקרא יג, מו; ערכין טז): וְקִנִּים מְטַהְרִים אוֹתוֹ.

"אף תבתך", הינו: תבת התפלה - מתקנין ה'מחלקת', ועושה שלום הכללי, שלום בכל העולמות. וזה: "שְׁמִסִּימִין ה'תפלה, ב'שלום" (במדבר-רבה כא, א).

"צהר תעשה לתבה, ואל אמה תכלנה מלמעלה, ופתח התבה בצדה תשים, תחתים שנים ושלשים תעשה" (בראשית ו, טז)

"יש-אומרים: 'חלון'. ויש-אומרים: 'אבן טובה' המאירה להם" (רש"י, בראשית-רבה לא, יא)

יא

(ח"א ט, ג; ח"א קיב)

הנה ידוע פי: "סביב רשעים יתהלכון" (תהלים יב, ט), פי הסטרא-אחרא מסבבת הקדשה, ובפרט מי שכבר נמשך אחר עברות ונמשך אחר הסטרא-אחרא חס-

זֶה (תגובה יב): "תניא רבי יוסי אומר: אוי להם לבריות, רואים ואינם יודעים מה רואים, הארץ עומדת על עמודים, ועמודים על המים, ומים על ההרים, והרים על הרוח, ורוח על סערה, וסערה על זרועו של הקדוש-ברוך-הוא".

"ורוח על סערה" - הינו: שבחינת "קץ כל בשר", הוא בחינת "אחר הדברים", הוא יונק מהדבור, ונעשה רוח סערה בנ"ל.

"וסערה על זרועו של הקדוש-ברוך-הוא" - פי הבריות צריכין ל"קץ כל בשר", כמו שאמרו (בראשית-רבה ט, י - על בראשית א, לא): "והנה טוב מאד, דא מלאך-המנות" - והשתלשלותם מגבורות עלאין, פי הוא טוב מאד'. וזהו: "שפעה בזרוע" - זרוע' אלו 'חמשה גבורות', שמשם חיותו עד זמן "בלע המנות לנצח" (ישעיה כה, ח).

זֶה (שמות טו, ד): "ומבחר שלשיו טבעו בים-סוף" - ה'תורה' נקרא: "אורייתא תליתא" (שפת פח), "ומבחר" - דא אברהם, כמו שכתוב (נחמיה ט, ז): "אשר בחרת באברם".

פרוש: על-ידי ה'תורה' שעל-ידיה נתעורר מדת אברהם, על-ידיה נתתקן ה'דבור, ו"קץ כל בשר" יטבע בנקבא דתהומא רבא.

זו: "טבעו בים סוף" - 'סוף' הוא בחינת "קץ כל בשר", שהוא דבוק ב'ים הדבור', 'יטבע' בנקבא דתהומא רבא, על-ידי "בקר דאברהם" (זהר בראשית לא: מקץ רג: משפטים קיט: תרומה קע: ועוד), שנתעורר על-ידי ה'תורה' בנ"ל.

ושלום. וכאשר יעורר רוחו לשוב אל השם, קשה לו מאד להתפלל ולדבר דבורים לפני השם, כי הן מסבבין אותו מכל צד, לכל-אחד לפי ענינו.

ומחמת שאי-אפשר לו להוציא דבור לפני אלקים פראוי - לכן כל הדבורים והתפללות שמדבר, לא יוכלו לבקע המחצות והמסכים המבדילים לעלות למעלה - עד שיזכה וישוב באמת, וידבר דבורים הראויין להתקבל וכו'.

אזי מבקע הדבור המאיר כל המחצות ומסכים המבדילים, ויעלו עמו כל הדבורים שהיו מנחים למטה עד הנה.

אך איך יזכה לזה? - העקר שהכל תלוי בו, הוא 'אמת' - לילך בדרך-אמת לפני מדרגתו וכו', ואזי כפיכחול נתלבש בו אור השם-יתברך בעצמו, אשר "הותמו אמת" (שבת נח. יומא סט: סנהדרין סד.). ואז נאמר עליו (תהלים כז, א): "ה' אזרי וישעי". וכיון שהשם אור לו, יוכל למצא פתחים הרבה לצאת מהחשך והגלות שהוא סגור שם.

כי באמת יש שם פתחים הרבה, כמו שאמרו רז"ל (שבת קד. יומא לח: מנחות כט:): "הבא לטמא פותחין לו, יש לו פתחים הרבה". וכיון שנמצא שם פתחים, היה יכלת לצאת.

רק "הכסיל בחשך הולך" (קהלת ב, יד), ולא יראה הפתחים לצאת, והוא אסור וקשור שם.

ולא יתנו לו לצאת - עד אשר יזכה לדבר 'דבורי-אמת' לפני השם, אזי הדבורים מאירים, והשם אור לו כנ"ל.

ואזי: "פתח דבריך יאיר מבין פתיים" (תהלים קיט, קל) - כי ה'דבורים

המאירים, הינו 'דבורי אמת' כנ"ל, הם מראין לו הפתח. והינו דסים: "מבין פתיים" - כי ה'פתיים' הנתונים בחשך, ולא יראו לצאת, יבינו ויראו הפתח לצאת מהחשך וכו'.

אך צריך שיהיה האמת אמת גמור, ברור וצולל בלי שום דפי.

והמשביל המבין, יש לו להתפלל כל ימיו: "שיזכה פעם אחד כל ימי חייו, לדבר דבור אחד של אמת לפני השם פראוי".

ויש בזה כמה מדרגות - ומי שזוכה לבחינות 'אמת האמת', אזי השם אור לו, ואזי הוא מאיר בעצמו, כי נתלבש בו אור השם.

אך מי שעדין לא הגיע למדרגה עליונה של אמת - אזי אף כי אינו מאיר בעצמו, מאחר שלא הגיע לאמת הנכון - על-כף-זה, ה'אמת' הזעיל - שיוכל אחר להאיר בו.

והינו דכתיב (בראשית ו, טז): "צַהַר תַּעֲשֶׂה לַתְּבֵה" - כלומר: שתדבר 'דבורי אמת' המאירים.

ועל-זה פרש רש"י: "יש-אומרים: אבן טוב, ויש-אומרים: חלון!"

כי יש שתי מדרגות: א) 'אבן טוב' המאיר מעצמו, אפלו כשאין אור מבחוץ. ב) 'חלון' שאין לו אור מעצמו, אלא דרך שם נכנס האור, כגון 'אור השמש' וכיוצא בה.

וזה: א) "יש-אומרים", 'אמרי אמת', שהם 'אבן טוב' שמאיר מעצמו - שמי שהוא במדרגת 'אמת האמת', הוא מאיר בעצמו כמו 'אבן טוב'.

(ב) ו"יש-אומרים", שהם 'אמרי אמת', אך לא במדרגה הנ"ל, והם 'חלון', פי יוכל אחר להאיר בו כמו ב'חלון'.

והינו (שם): "ואל אמה" - פי ה'דבור' נקרא 'אמה', 'אמ"ה' ראשי-תבות: א'ש מ'ים, ש'ה'דבור' כלול מהם. והה' הוא 'ה' מוצאות הפה'.

והינו: "ואל אמה" - שתדבר דבורים אשר תכלנה מלמעלה - לשון: "ותכל נפש דוד" (שמואל-ב יג, ט), מלשון: "כלתה נפשי" (תהלים פד, ג) - שיהיה נכספין להם למעלה, שיהיו דבורי אמת' המאירים.

הינו: שתראה שיצאו הדבורים מפיך באמת, ואז ישתוקק הקדוש-ברוך-הוא מלמעלה לשבן אצלך, וכשישכן אצלך, הוא יאיר לך.

וזוה: "אמ"ה תכלנה מלמעלה", ראשי-תבות: אמ"ת' - פי על-ידי אמת', הקדוש-ברוך-הוא חומד מלמעלה לשבן עם האדם, כמו שכתוב (תהלים קמה, יח): "קרוב ה' לכל קראיו" וכו'.

ואזי: "ופתח התבה בצדה תשים" - 'בצדה', הינו: הקלפה 'הצד ציד', מלשון: "ציד בפיו" (בראשית כה, כח), הינו: היצר-הרע והסטרא-אחרא.

הינו: שהתבה היוצאת באמת, היא תשים לך 'פתח' בחשך שאתה נצוד בו, בהסטרא-אחרא והחשך המסבבין מכל 'צד'.

כלומר: שאתה צריך לזהר לעשות 'פתח' מבין ממש 'בצדה', בנגד הסטרא-אחרא שנקראת 'צדה' - כמו התגברות ה'צדה' והסטרא-אחרא, בן לפי זה מבין ממש אתה צריך לעשות 'פתח' התבה, הינו: דבורי אמת'.

ועקר הפונה: שכאשר הוא משקע וכלוא ומסגור בתכלית התגברות החשך והקלפה, המסבבת אותו מכל צדי צדדים רחמנא-לצלון, ואין לו שום פתח לצאת - אזי עקר עצתו: שימשיך עצמו להאמת, ויביט על האמת לאמתו, ויבקש רק האמת האמתית.

ובנגד זה, אין שום חשך וסבוב שיחשיך לו, פי ה'אמת' הוא 'השם-יתברך' בעצמו, בחינות: "ה' אורי". וכיון שהשם אור לו, אין שום חשך שיחשיך אותו, ובודאי יזכה לראות הפתחים לצאת מהחשך.

והעקר: שבתפלתו ותחנתו ובקשתו, אף-על-פי שאי-אפשר לו לדבר שום דבור בתפלה ותחנונים, מגדל החשך המסבב אותו מכל צד - על-כל-פנים יראה לדבר הדבור באמת, באיזה מדרגה נמוכה שהוא. כגון למשל שיאמר: "ה' הושיעה" באמת, פפי מה שהוא. אף-על-פי שאינו יכול לדבר בהתלהבות והתעוררות כראוי.

ועל-ידי-זוה יזכה לראות ה'פתחים' שבתוך ה'חשך', ויזכה לצאת מהשך לאור, ולהתפלל כראוי.

גם בזה שיזכה לבקע פתח לצאת, יזכה גם אחרים עמו, לעורר לתשובה רשעים אחרים, להוציאם מהחשך והגלות שהם אסורים שם.

וזוהו גם-כן בחינת: "ופתח התבה בצדה תשים" - שתעשה 'פתח' באותם שהם 'מן הצד', כלומר: מ'צד אחר', מסטרא-אחרא, ולא מ'צד הקדשה' - והוא יעשה 'פתח' לעורר לבם להשיבם לצאת מהחשך.

וְאָזִי: "תַּחֲתַיִם שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים תַּעֲשֶׂה" -
 כִּי יֵשׁ שְׁלֹשָׁה עוֹלָמוֹת: עוֹלָם
 הַמְּלָאכִים, וְהַגְּלָגְלִים, וְהַגְּשָׁמִי, שֶׁהֵם: (א)
 עוֹלָם הַשָּׁפָל. (ב) עוֹלָם הַגְּלָגְלִים. (ג) עוֹלָם
 הַשָּׁכֵל (רמב"ם הלכות יסודי התורה ב, ג; רבנו יונה
 בראשית ב, א). וְהַשָּׁם יִתְבָּרַךְ מְחִיָּה וּמְקִיָּם כָּל־
 בְּרָצוֹנוֹ.

וְכִי שִׁזְכָּה לְאֵמֶת, וְהַשָּׁם אֹר לֹו כְּבִיכּוֹל,
 עַל-יְדֵי שְׁיוּצָא מִתּוֹךְ הַחֲשָׁךְ וּמִתְפַּלֵּל
 הֵיטֵב - הוּא מְקִיָּם הָעוֹלָם וְנוֹתֵן שְׁפַע
 וּמִתְקַן [ומאיר] לְכָל הַשְּׁלֹשָׁה עוֹלָמוֹת הַנִּל.

וְזֶה: "תַּחֲתַיִם שְׁנַיִם וּשְׁלִישִׁים" - הֵינּוּ
הַשְּׁלֹשָׁה עוֹלָמוֹת הַנִּל. "תַּעֲשֶׂה" -
כִּי אַתָּה תְקַיָּמֵם בְּאֵמֶת כִּנִּל.

וְצָרִיךְ לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתוֹ לְשַׁעַר הַשַּׁבָּט
שְׁלוֹ, כִּי "יֵשׁ י"ב שְׁעָרִים בְּיַדוֹע"
 (שַׁעַר-הַכְּפֻנּוֹת, דְּרוּשֵׁי עֲלִינוּ לְשַׁבָּח א) - כִּי אִם יִגִּיעַ
 לְשַׁעַר שַׁבָּט אַחֵר, לֹא יוּכַל לְעֲלוֹת.

וְזֶהוּ: "וּפְתַח הַתְּבָה בְּצִדָּה תְּשִׂים" -
שֶׁתְּתַפַּלֵּל דְּבוּרֵי-אֵמֶת, בְּדֵי שְׁיַעֲלוּ
לְמִקְוָם לְשַׁעַר שַׁבָּט שְׁלוֹ.

וְהֵינּוּ: "בְּצִדָּה תְּשִׂים" - שֶׁתְּשִׂים הַפְּתַח
הַתְּבָה, הֵינּוּ דְּבוּרֵי-אֵמֶת שֶׁל
הַתְּפִלָּה. "בְּצִדָּה" - בְּצִד 'שְׁלָה, בְּשַׁעַר
שַׁבָּטוֹ הַמְּגִיעַ לֹו (ועֵין עוֹד בַּפְּנִים).

יב.

(שיחות הר"ן עה)

גַּם יַעֲיֵן הֵיטֵב בַּמְּאֹמֶר "תְּהוֹמוֹת יְכַסִּימוּ"
 בְּסִימָן ט' [הנ"ל], וּבְסִימָן קי"ב [הנ"ל] -
 מַה שְׁכָּתַב שָׁם עַל פְּסוּק (בראשית ו, טז): "צַהַר
 תַּעֲשֶׂה לַתְּבָה" וְכו'.

וְהִטָּה אֲזַנְהָ וּשְׁמַע, וּפְקַח עֵינֶיהָ וּרְאָה שָׁם
הֵיטֵב בְּאֵמֶת - מַה דְּאִיתָא שָׁם

מַעֲיֵינ הָאֵמֶת: שְׁעָר הוּא הָאֵמֶת.
 שְׁכַשְׁמַבְלָבְלִין אֶת הָאָדָם בְּתַפְלָתוֹ וּבַעֲבוּדָתוֹ
 מְאֹד מְאֹד בְּכַמָּה מֵינֵי בְּלָבוּלִים, הָעֶקֶר הוּא
 הָאֵמֶת, שִׁירָאָה בְּתַפְלָתוֹ לְדַבֵּר עַל-כָּל-פְּנִים
 הַדְּבוּר בְּאֵמֶת בְּפִשְׁטוֹת בְּאִיזָה מְדֻרְגָה שֶׁהוּא
 וְכו', עֵינֵי-שָׁם הֵיטֵב.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכָּה בְּוֹדָאֵי לְתַפְלָה, אִם
תִּרְגֵּל עֲצֻמָּה לְקִיָּם מַה
שֶׁנֶּאֱמַר שָׁם בְּאֵמֶת. גַּם הוּא כָּל־גְּדוּל בְּכָל
עֲבוּדַת-הַשָּׁם, כְּמִבְּאֵר שָׁם, עֵינֵי-שָׁם.

יג.

(עלים-לתרופה, ב אחרי תקפ"ו)

וְאִיךְ שְׁיַעֲבֹר עֲלֶיהָ, הֵן בְּעַסְקֵי הַגּוֹף, הֵן
בְּעַסְקֵי הַנַּפֶּשׁ, הֵן בְּעַסְקֵי מְמוֹן
וּמִשְׁאֵל-וּמִתָּן, אִיךְ שִׁיְהִיָּה אִיךְ שִׁיְהִיָּה - אַתָּה
"מְקוֹמָה אֵל תִּנַּח" (על-פי קהלת י, ד).

כִּי יֵשׁ דְּבוּרֵי-אֵמֶת לְדַבֵּר לְפָנֵי הַמְּקוֹם
בְּרוּךְ-הוּא, בְּכָל יוֹם תָּמִיד, אִיךְ שְׁעוֹבֵר
עַל הָאָדָם, בֵּין בְּעֲלִיָּה בֵּין בִּירִידָה, בֵּין בְּטִיבוֹ
בֵּין בְּעִקּוֹ חֲסוֹ-שְׁלוֹם. וְאִין שׁוֹם תְּרוּץ בְּעוֹלָם
כָּל־כָּל.

כִּי "אֵמֶת ה' לְעוֹלָם" (תהלים קיז, ב) - הֵינּוּ:
שֶׁ"אֵמֶת ה'", הוּא "לְעוֹלָם" תָּמִיד; וְאִין
שׁוֹם דְּבַר שְׁבַע-עוֹלָם הָעוֹבֵר עַל הָאָדָם אִיךְ
שֶׁהוּא, שְׁיִוְכַל לְהַסְתִּיר וּלְהַעֲלִים חֲסוֹ-שְׁלוֹם,
הָאֵמֶת שֶׁל הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ.

כִּי 'אֵמֶת, הוּא 'אֹר הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצֻמוֹ,
וְהַדְּבוּר-הָאֵמֶת מְאִיר בְּכָל מֵינֵי חֲשָׁךְ
וְאִפְּלָה שְׁבַע-עוֹלָם, וְתָמִיד יְכוּלִין לְמַצֵּא
פְּתָחִים לְשׁוּב לְהַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי דְּבוּר-
הָאֵמֶת, אִיךְ שֶׁהוּא - כְּמִבְּאֵר כָּל-זֶה עַל
פְּסוּק (בראשית ו, טז): "צַהַר תַּעֲשֶׂה לַתְּבָה",
בְּשְׁנֵי מְקוֹמוֹת (לְקוּטֵי-מוֹתֵרֵן ח"א ט; קיב), עֵינֵי-
שָׁם הֵיטֵב.

מתוך החשך להתפלל בכונה - כי העצה הנ"ל בדיוק ומנסה אלפים פעמים.

אך אף-על-פי-כן, הפעל-דבר מתגבר מאד מאד בכל-פעם, בחשך עצום, בכל תפלה, ומסבב מחשבתו במחשבות מבלבלות הרבה בלי שעור. וצריכין לזכור בכל תפלה כמה פעמים עצה הנ"ל: לפנות ערך מחשך והבלבולים, ולהשתדל לדבר הדבור באמת כפי מה שהוא, ואז יאיר לו השם-יתברך ה'פתחים' וכו', עד שיקים כל העולמות בתפלתו.

ראה בני וחסם, החלוק ברגע אחת אצל האדם, כי קדם סבב אותו החשך כל-כך, וברגע קלה שהמשיך עצמו לדבר דבור אמת, זכה לקים כל העולמות. "כי זה כל האדם" (על-פי קהלת יב, ג), שתלויים בו כל העולמות בכל רגע. אך גדל ההתגרות שמתגרין בו הוא בלי שעור. אך כבר הקדים לנו השם-יתברך רפואה, על-ידי צדיקי-אמת וכו'.

טו.

(עלים-לתרופה, יום ד' תענית אסתר תר"ג)

והעקר: שנזכה אנחנו ואתם: לקבל ולהבין בכל-עת, העצות עמקות ו"הרמזים, שהם בחינת ידים שיש בים-החכמה" (לקוטי-מור"ן ח"ב ז), שהם חדושי-תורתו הקדושים של אדוננו מורנו ורבנו, זכר צדיק וקדוש לברכה. כי מאד מאד עמקו רמזיו גם אליה בני חביבי וכו'.

למשל: פשצריכין להתפלל, והמניעות והמחשבות-זרות מתפשטין מפל צד ומקיפין אותו מאד מאד כידוע לכל, וכמו שכתוב בהתורה "תהמת יכסימו" סימן

והרגל עצמה לילך עם התורה הזאת - שתמשיך עצמה רק אל האמת, ותביט תמיד על האמת לאמתו, ותראה להוציא הדבור מפיך באמת תמיד.

ואז יאיר לך אור השם-יתברך, בכל מקום אשר אתה שם בכל עת, ותראה הפתחים לצאת מחשך לאור גדול, ותוכל לזכור בהשם-יתברך תמיד, כי הוא יתברך נמצא בכל עת ובכל מקום ובכל אדם, באיזה מדרגא שהוא.

ולמען-השם: שלא יהיה דברים האלו ישנים אצלך חסיושלום, מחמת שנדמה לך שאתה יודע אותם מכבר. כי באמת עדין לא התחלת לידע, עד היכן עד היכן מגיעים דברים אלה.

והעקר: לקימם בפשיטות באמת, ושיהיה בעיניך בכל יום פחדשים. ובפרט שדברים אלו הם מתחדשים לבקרים בכל יום מחדש, בבחינת (איכה ג, כג): "חדשים לבקרים רבה אמונתך".

יד.

(עלים-לתרופה, אורא תר"א)

ובשבת העבר דברנו בהתורה "צהר תעשה לתבה" תהלה לא-ל, והיה אצלנו חדש.

והעקר: שצריכין בתקף החשך, למשך את-עצמו אל האמת; ובפרט בפרט בעת התפלה, שאז החשך מסבב מאד מאד, צריכין לזהר מאד: לראות לדבר הדבור באמת, ואז יאיר לו השם-יתברך וכו'.

וכפי מה שכתבת, אתה עומד סמוך להתורה הזאת, נא מאד בני הזהר והזהר: לקים כל הנ"ל, באפן שתוכל לחטף

ט: "שכשהאדם עומד להתפלל, אזי הקלפות מסבבין אותו" וכו'.

ומבאר שם עצה טובה: שיתגבר לומר על-כל-פנים הדבור באמת כפי מה שהוא, כמו שכתוב שם על פסוק (בראשית ו, טז): "צהר תעשה לתבה" וכו' - אשרי אזנים שפך שומעות וכו'.

אבל עקר העצה לתכליתה - צריכין להבין על-ידי רמזים ביד, שאי-אפשר לבאר.

"מהעוף למינהו, ומן הבהמה למינה, מכל רמש האדמה למינהו, שנים מכל יבאו אליך להחיות" (בראשית ו, כ)

טז.

(לקוטי-הלכות, בלאי-בהמה ג, ז - על-פי לקוטי-מזהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

ועל-כן היו כל הבהמות והחיות מכרחים לכנס לתוך 'תבת נח' - פי 'תבת נח, הוא בחינת יום-הפפורים' (תקוני-זחר נד) - שזהו בחינת 'אבן שתיה', 'קדש-קדשים', פי ביום-הפפורים היה הכהן-הגדול נכנס לשם.

ועל-כן בשעת תקוף הדין של המבול - הכרחו כל הבהמות והחיות לכנס לתוך 'תבת נח', שהוא בחינת 'קדש-קדשים' - כדי שיהיה נמתק כל צמצום וצמצום על-ידי השכל.

ועל-כן נכנסו 'למיניהם' דיקא (בראשית ו, כ; ז, יד), אותן שדבקו במינם, ולא עברו על אסור בלאי בהמה'.

פי אי-אפשר לכנס ל'תבת נח', לתוך בחינת 'קדש-קדשים', בחינת 'אבן

שתיה' - כ"אם פשוטהרין מ'כלאים', שיהיה כל מין ומין לבדו - שאז נמתק כל אחד ואחד על-ידי השכל השיך לו, שמקבל מ'אבן שתיה'.

פי אפלו כשזוכין להמתיק הצמצומים על-ידי ה'שכל-הכולל' - אי-אפשר להכליל שם, כ"אם "למינו" - פי צריכין לכלל שם דרך הצמצום והצנור שנמשך דרך שם מה'אבן שתיה'. ועל-כן אסור לערב המינים, פי אז אי-אפשר להכליל שם ולקבל המתקה משם, לא בכלל ולא בפרט.

ועל-כן נכנסו כל הבהמות והחיות וכו' לתבת נח, אותן שדבקו 'במינם' דיקא. ועל-ידי-זה נמתקו שם כל הצמצומים וכל הדינים הקשים שהיה בעולם אז.

ועל-ידי-זה זכו לצאת משם 'למשפחותיהם', כמו

שכתוב (בראשית ח, יט): "למשפחותיהם יצאו מן התבה". פי חזר ויצא כל מין ומין מן התבה, שהוא בחינת 'אבן שתיה', שמשם נמשכין כל הצמצומים.

ועל-כן הקריב נח מהם 'קרבנות' - שהוא בחינת המתקת הצמצומים על-ידי השכליים השייכים להם, פי נח מברר ומתקן וממתיק כל הל"ט מלאכות מ'זחמת הנחש', כמו שכתוב (בראשית ה, כט): "זה ינחמנו מפעשנו ומעצבון ידינו מן האדמה" וכו'.

פי 'נח' הוא בחינת 'קדשת שבת', כמובא (לקוטי-מזהר"ן ח"ב ב, ב), בחינת (זחר נח נט): "ניחא לעלאין ניחא לתתאין" וכו'. ועל-כן על-ידו נמתקו כל הצמצומים שהם בחינת 'ל"ט מלאכות', בחינת כל מיני בהמות "למיניהם".

כי כלם נמתקו ונתבררו, על ידי תבת נח, שהוא בחינת 'יום-הכפורים', בחינת אבן שתיה - ששם נמתקין כל הדינים וכל הצמצומים שבעולם, על ידי השכל-הכולל, שהוא בחינת 'קדשי-קדשים', שמשם כל ההמתקות.

"מן הבהמה הטהורה, ומן הבהמה אשר איננה טהרה" (בראשית ז, ח)

אמר רבי יהושע בן לוי: לעולם אל יוציא אדם דבר מגנה מפיו, שהרי עקם הכתוב שמנה אותיות, ולא הוציא דבר מגנה מפיו - שנאמר (בראשית ז, ח): "מן הבהמה הטהורה, ומן הבהמה אשר איננה טהרה". רב פפא אמר: תשע - שנאמר (דברים כג, יא): "כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה". רבינא אמר: עשר - וא"ו ד"טהור". רב אחא בר יעקב אמר: שש עשרה - שנאמר (שמואל א כ, כו): "כי אמר מקרה הוא, בלתי טהור הוא, כי לא טהור". (פסחים ג.)

לדבר שום דבר אמת, מחמת ש'רוח-סערה' בלבבל' אותו, כמו שכתוב (תהלים קז, כו): "יעלו שמים ירדו תהומות".

וכשמתקנו - אזי אין לו בלבול.

זזה בחינות (פסחים ג.): "עקם הכתוב תשע אותיות, שלא להוציא

דבר מגנה מפיו" - זה רמז: כש'רוח-סערה' שולט - אזי אין ביכלת לדבר בדרך ישר, כי ה'רוח' מבלבל אותו, וצריך לעקם את הדרך.

[עין בספר 'מי הנחל' על לקוטי-מוהר"ן, בבאורו פאן - שזה כהמשך על ענין "קץ כל בשור" המבאר שם בהתורה, ומזבא לעיל על פסוק (בראשית ז, יג): "קץ כל בשור".]

"ובאת אל התבה" (בראשית ז, י)

יח.

(לקוטי-הלכות, נשיאת-כפים ה, ט - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לד, ואתם תהיו לי ממלכת כהנים)

ה'תבות' של 'נח' ו'משה' - נמשכו מ'תבות' ו'אותיות' הדבורים של התורה. כי עקר 'מימי-המבול' נמשכו, מחמת שחטאו נגד השם-יתברך ופגמו בברית, עד שלא יכלו אותיות התורה להתצמצם בזה העולם ולקיים העולם.

כי גם בימי נח קדם מתן-תורה - היה עקר קיום העולם על ידי אותיות התורה שנקדמה לעולם, ובה ברא העולם, בידוע. וגם כבר נצטוינו ב'שבע מצות', ובהם היה תלוי קיום העולם אז, והם עברו עליהם. ועל ידי-זה לא היו אותיות התורה יכולים לצמצם מימי הים והתהום, ומשם נמשך שנפתחו "כל מעינת תהום רבה" (בראשית ז, יא), עד שבא המבול.

יז.

(ח"א לח, ג)

צריך להעלות את ה'דבור' ל'שרשו', שהוא הזרוע, "שהם חמש אצבעין שביד שמאל, שהם חמשה גבורות, שהם בחינת 'חמשת מוצאות הפה'" (פרי-עץ-חיים, שער השבת פי"ד). כי "עקר הדבור - על ידי 'חמשת מוצאות הפה', שהם הגבורות" (עץ-חיים, שער ה טנת"א פ"ג) וכו'.

והתחלת עליות של ה'דבור' - הוא מ'ראשו', הינו: מ'המבקר האמת שבידבור', שנקרא 'ראש'. כי יש פמה אמת, כמו שאמרו (סנהדרין צז): "אמת נעשה עדרים", וכמו שכתוב (תהלים קיט, קס): "ראש דברך אמת".

כי קדם תקוננו - היה בבחינות (דניאל ח, יב): "ותשלוך אמת ארצה", ולא היה יכול

ונח שהיה צדיק - נצול על ידי התבה, שנמשכה מ'תבות' ו'דבורים' ממש. הינו: על ידי 'אותיות' ו'תבות' התורה שזכה לקים, על ידי זכה לכנס בתבה, ועל ידי זה היה פח בהתבה לילך על פני המים, ועל ידי זה נצול הוא וזרעו וכו', ונתקיים העולם.

וזהו גם כן בחינת 'תבת משה', שנצול בתבה על פני המים, מחמת שהיה עתיד לקבל את התורה שהם מצמצמין את מימי הים הגדול. רק 'נח' לא זכה על ידי התבה, שהם בחינת 'אותיות התורה' - כי אם להציל את עצמו וזרעו לקיום העולם. אבל 'משה' הציל את כל ישראל, ומסר אותיות ותבות התורה לכל ישראל לדורות עולם.

יט

(לקוטי הלכות, תפלת ערבית ד, יזיח יט"ב - על פי לקוטי מוהר"ן ח"א סה, ויאמר בעז אל רות')

משה רבנו שמסר נפשו וזכה ל'בטול', על כן באמת המתיק כל הדינים שבעולם, אפלו בעת תקוף התגברות הדין מאד, רחמנא-לצלן.

אבל 'נח' לא זכה ל'בטול' פזה, ועל כן לא היה יכול ל'בטל' הדין לגמרי, ועל כן היה מבול בעולם. על כן הכרח ל'כנס בתבה, להתחבא שם מפני תקוף הדין והמשחיתים, כמבאר בזהר הקדוש (ויקהל קצז).

והענין: כי מחמת ש'נח' לא זכה ל'בטל' עצמו פראוי, עד שי'בטל' הדין מכל העולם - על כן הכרח ל'כנס בתבה, לזכות שם ל'בחינת' 'בטול'. כי "תבת נח, דא יום הכפורים" (תקוני זהר כב). ו'יום הכפורים' הוא 'בטול', שאז סותמין עיניהם מחיזו

דהאי עלמא, שזה בחינת התענית והחמשה ענויים של יום כפור.

הינו: כי 'נח' לא זכה ל'בחינת' 'בטול', כי אם על ידי כניסתו לתבה, ונסתר ונתחבא שם, וסתם עיניו מהעולם - כי זה בחינת ה'הסתרה', שצריכין להסתיר ולהתחבא עצמו בשעת תקוף הדין חס ושלום, שזהו בחינת התבה, כמבאר בזהר הקדוש. הינו: כי בשעה שהדין גובר - צריכים ל'בטול', שהוא לסתם עיניו מחיזו דהאי עלמא.

ועל כן צריכין להתחבא ולהסתיר עצמו בתוך הבית, ולבלי לצאת חוצה - כדי שלא ישוטט עיניו בראית העולם הזה. רק ישב נסתר ונחבא בתוך ביתו, ששם המקום מסגל יותר ל'בטל' עצמו להשם יתברך, כדי להמתיק הדין על ידי זה. וזהו בחינת (ישעיה כו, כ): "לך עמי בא בחדריך, וסגר דלתך בעדך, חבי כמעט רגע עד יעבר זעם".

נמצא: ש'תבת נח' זה בחינת 'בטול' - כי 'נח' לא זכה ל'בטול' בשלמות להמתיק הדין מכל העולם לגמרי, רק שהשם יתברך ברחמיו צוהו ל'כנס בתבה להסתיר עצמו שם, ולסתם עיניו מהעולם.

כי 'מחצות התבה' סותמין בפני העינים - שלא יתפזר הראות לחוץ, כדי שיוכל להסתפל על התכלית ולכלל באין סוף, שבשביל זה צריכין לסתם עיניו ב'שרוצין להסתפל על התכלית, כדי שלא יתפזר הראות מן הצד וכו'.

וזה בחינת מעלת ה'התבודדות' - שצריך האדם שיתבודד בתוך ביתו, ויקשר עצמו להשם יתברך בתפלות ותחנונים, כדי

שִׁיסָתָם עֵינָיו מֵחִיזוּ דְהָאֵי עֲלָמָא, וְלֹא יִתְפָּזֵר
רְאוּת עֵינָיו בַּחוּץ.

וּבְשִׁבְלֵי־זָה בְּעֲצָמוֹ מְסַגְלִין מְחֻצוֹת
הַבַּיִת, לְהַסְתִּיר עֲצָמוֹ בְּהֵן
מִפְּנֵי הַמְשֻׁחִיתִים בְּעֵת תִּקְוָה הַדִּין רַחֲמָנָא -
לְצֻלּוֹ, כַּמּוּבָא בְּזִהְרֵי־הַקְדוּשׁ. כִּי מְחֻצוֹת
הַבַּיִת, הֵם מְחֻצוֹת בְּפָנֵי הָעֵינַיִם, כְּדֵי
לְהַסְתַּכֵּל עַל הַתְּכָלִית שְׁשֵׁם כְּלוֹ טוֹב, שְׁשֵׁם
כָּל הַדֵּינִים וְהִיסוּרִים בְּטָלִים בְּמִצִּיאוֹת.

עַל־כֵּן כְּשֶׁאִין צָדִיק הַדּוֹר הַשְּׁלָם כָּל־כָּף,
שִׁיּוּכַל עַל־יָדָי בְּטוֹלוֹ אֶל הַתְּכָלִית,
לְבַטֵּל הַדִּין לְגַמְרֵי מִכָּל הָעוֹלָם - אֲזִי
הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים צָרִיכִין לְהַסְתִּיר עֲצָמָן
בְּתוֹךְ מְחֻצוֹת בֵּיתָם, בְּבַחֲיִנַת: "לֵךְ עִמִּי בֹא
בַחֲדָרֶיךָ" וְכוּ', כְּדֵי לְהַסְתִּיר עֲצָמוֹ מִפְּנֵי הַדִּין.

כִּי מְחֻצוֹת הַבַּיִת הֵם בְּבַחֲיִנַת 'בְּטוֹל אֶל
הַתְּכָלִית' - מַחֲמַת שְׁהֵם סוֹתְמִין בְּפָנֵי
הָעֵינַיִם, שְׁלֹא יִסְתַּכֵּל אֶל הַחוּץ. וְעַל־כֵּן שָׁם
אִין הַדִּין יָכוֹל לְשַׁלֵּט, כִּי עַקֵּר 'בְּטוֹל הַדֵּינִים'
הוּא עַל־יָדָי בְּבַחֲיִנַת הַתְּכָלִית כַּנִּל, שְׁזָהוּ
בְּבַחֲיִנַת סְתִימַת הָעֵינַיִם בְּשַׁעַת תִּקְוָה הִיסוּרִים
רַחֲמָנָא־לְצֻלּוֹ, כַּמּוּבָא בְּהַתּוֹרָה הַנִּל.

וְזָהוּ בְּבַחֲיִנַת הַתְּבָה' כַּנִּל - כִּי הַצְּדִיק
הַשְּׁלָם כְּמוֹ מִשְׁחָה רַבְּנֵי, יָכוֹל לְבַטֵּל
עֲצָמוֹ אֶל הַתְּכָלִית תְּמִיד, אֲפֹלוּ בְּלֹא בְּנִיסָתוֹ
לְתַבָּה. וְעַל־כֵּן 'צְדִיק כְּזֶה', בְּאִמַת הוּא יָכוֹל
לְבַטֵּל הַדִּין לְגַמְרֵי מִכָּל הָעוֹלָם. אֲבָל 'שְׂאָר
צְדִיקִים', אִין יָכוֹלִין לְבַטֵּל עֲצָמָן, כִּי־אֵם
כְּשִׁסּוֹתְמִין עֲצָמָן וְנִסְגָּרִים בַּחֲדָרִים, בְּבַחֲיִנַת
(יְשַׁעְיָה כו, ט): "לֵךְ עִמִּי בֹא בַחֲדָרֶיךָ".

וְזָהוּ בְּבַחֲיִנַת כְּנִיסַת נַח בְּתַבָּה כַּנִּל -
שְׁמַחֲמַת שְׁלֹא זָכָה לְתַכְלִית הַבְּטוֹל
בְּשִׁלְמוֹת, עַל־כֵּן לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַמְתִּיק הַדִּין
מִכָּל הָעוֹלָם. וְגַם הוּא עֲצָמוֹ וּבֵיתוֹ לֹא נִצּוֹלוּ,

כִּי אֵם עַל־יָדָי שְׁנַתָּן לוֹ הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ עֲצָה
שְׁיִכְנַס בְּתַבָּה, וְשֵׁם דִּיקָא יִזְכָּה לְבַחֲיִנַת
'בְּטוֹל' - כִּי הוּא לֹא הָיָה יָכוֹל לְבֹא לְבַחֲיִנַת
'בְּטוֹל', כִּי־אֵם עַל־יָדָי בְּנִיסָתוֹ לְתַבָּה כַּנִּל.

וְעַל־יָדָי 'בְּטוֹל' זָה, זָכָה עַל־כָּל־פָּנִים
לְבַטֵּל הַדִּין מִעֲצָמוֹ וּבֵיתוֹ, וְלִקְיָם
הָעוֹלָם עַל־יָדָיִי־זָה. נִמְצָא: שְׁתַּבַּת נַח' - זָה
בְּבַחֲיִנַת 'בְּטוֹל', בְּבַחֲיִנַת 'יוֹם־הַכְּפּוּרִים', כַּנִּל.

וְזָה בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ו, טז): "צָהַר תַּעֲשֶׂה
לְתַבָּה וְאֶל אִמָּה תִכְלָנָה מְלַמְעָלָה" -
הֵינּוּ שְׁיַעֲשֶׂה 'צָהַר' וְ'חִלּוֹן' לְמַעְלָה, כְּדֵי שְׁכַּל
הַסְתַּכְלוֹתוֹ וְהַבְּטָתוֹ, וְהָיָה רַק לְמַעְלָה, שְׁזָהוּ
בְּבַחֲיִנַת הַסְתַּכְלוֹת אֶל הַתְּכָלִית הָעֲלִיּוֹן שֶׁהִיא
לְמַעְלָה לְמַעְלָה - בְּבַחֲיִנַת 'בְּטוֹל אֶל
הַתְּכָלִית'.

וְעַל־יָדָי 'תַּבַּת נַח' שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת 'בְּטוֹל',
שְׁעַל־יָדָיִי־זָה נִסְתַּר מִפְּנֵי הַדִּין
וְנִתְקַיָּם הָעוֹלָם וְלֹא נִחְרַב לְגַמְרֵי - עַל־יָדָיִי־זָה
זָכָה נַח אַחֲרֵי־כֵן, כְּשֶׁחֲזַר מִה'בְּטוֹל' בְּבַחֲיִנַת
(יִחְזַקְאֵל א, יד): "רְצוּא וְשׁוֹב", לְהַמְשִׁיךְ 'תּוֹרָה'
מִה'רְשִׁימוֹ'.

וְזָה בְּבַחֲיִנַת מַה שְׁזָכָה נַח אַחֲרֵי יְצִיאָתוֹ
מִהַתְּבָה - לְהַשִּׁיג בְּחֻכְמָתוֹ וּבְרוּחֵי־
קִדְשׁוֹ, לְהַקְרִיב קִרְבָּנוֹת "מִכָּל הַבְּהֵמָה
הַטְּהוֹרָה" וְכוּ' (בְּרֵאשִׁית ח, ט) - כִּי זָה זָכָה לְקַבֵּל
וְלְהַשִּׁיג בְּבַחֲיִנַת הַשְּׁגָת הַתּוֹרָה מִהַרְשִׁימוֹ
שְׁנִשְׂאָר לוֹ מִהַבְּטוֹל בְּעֵת יְצִיאָתוֹ מִהַתְּבָה,
שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת 'יוֹם־הַכְּפּוּרִים', בְּבַחֲיִנַת בְּטוֹל
כַּנִּל.

וְזָה בְּבַחֲיִנַת (שָׁם ח, א): "וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת
נַח". "וַיִּזְכֹּר" דִּיקָא, בְּבַחֲיִנַת 'זְכָרוֹן',
שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת ה'רְשִׁימָה', שְׁזָה בְּבַחֲיִנַת 'רֵאשִׁי־
הַשָּׁנָה', שְׁעַקֵּר הַהִמְתָּקָה עַל־יָדָי ה'שׁוֹפָר',

שהוא בחינת 'זכרון', בחינת (ויקרא כג, כד):
"זכרון תרועה" וכו'.

וְזֶה בחינת (תהלים כט, י): "ה' למבול ישב"
וכו', בחינת "הקולות של מתן-תורה"
(עין זבחים קטז; רמב"ן שמות יט, כ) - כי ה'מבול'
מ'ים' שבא לעולם אז, זה נמשך מבחינת
'רבו-אור' שגורם 'שבירת-כלים', שמשם כל
הדינים והצרות חסוֹשִׁים.

הֵינּוּ: כי אז היה תקף הדין מאד "מפני רע
מעלליהם" (על-פי 'ברכת זכרונות' ראש-
השנה), והיו צריכים אז ל'בטול' בשלמות, עד
שיזכו לבטל הדין, ואז היו ממשיכים
'השגת-התורה', שהיא בחינת 'מים',
מה'רשימו' שנשאר מה'בטול'.

אָבֵל מחמת שלא זכו לזה, ולא נתעוררו
ב'תשובה' שהיא בחינת 'בטול' - על-
כן נעשה מבחינת ה'מים', בחינת 'השגת-
התורה' - נעשה מהם בחינת 'מימי המבול'
- מחמת שלא היה להם כלים לקבל האור
מחמת קלקול מעשיהם, על-כן היה אצלם
בבחינת 'רבו-אור' - שמשם כל הדינים,
שזה 'מימי המבול'.

וְעַל-כֵּן אמרו רז"ל (בראשית-רבה לא, יב) על
פסוק (בראשית ז, יב): "וַיְהִי הַגֶּשֶׁם
עַל הָאָרֶץ" - "שאם היו מתעוררים
לתשובה, היו גשמי ברכה ונדבה".

הֵינּוּ כַּנִּל: שאם היו זוכים אז ל'תשובה',
בחינת 'בטול' - היו יכולים לקבל
'השגת מימי התורה', שהם בחינת 'גשמי
ברכה ונדבה', בחינת (תהלים סח, י): "גֶּשֶׁם
נְדָבוֹת תִּנְיָף אֱלֹקִים" הנאמר ב'מתן-תורה'.

אָבֵל מחמת שלא זכו לתשובה - נעשה
אצלם 'מבול' מבחינת 'מימי התורה',
מבחינת 'גשמי ברכה' וכו'.

וְזֶה בחינת מה שזכה נח אחר-כך על-ידי
ה'קרבנות' שהשיג להקריב - שנתן לו
'אות הקשת' להגן תמיד, בחינת (בראשית ט,
יג): "את קשתי נתתי בענן".

כִּי "ה'קשת' היא בחינת 'גנין נהירין'" (זהר
פנחס רטו), בחינת 'אור הזריחה
וההתנוצצות', הנמשך מה'רשימו' של
ה'בטול', שעל-ידי-זה עקר ההמתקה.

וְזֶה בחינת (בראשית ט, טז): "וַרְאִיתִּיהָ לְזָכֹר
בְּרִית עוֹלָם" - "לזכור" דיקא, בחינת
ה'זכרון' הנ"ל, בחינת 'ראש-השנה' 'יום-
הזכרון', שהוא בחינת 'אור הרשימו'.

וְזֶה בחינת 'קולות השופר הקדוש'
שסימנם 'קש"ת' (זהר פנחס רל: - עין
לקוטי-מזוהר"ן ח"א מב, מובא למעלה) - הֵינּוּ בחינת
'אות הקשת', שהוא בחינת 'אור הזריחה של
ה'רשימה', שזהו בחינת 'שופר'.

וְזֶה בחינת (בראשית ז, י): "וַיְהִי לְשִׁבְעַת
הַיָּמִים וַיְמִי הַמַּבּוּל הָיָה" וכו', ודרשו
רז"ל (בראשית-רבה לב, ז): "שתלה להם שבעת
ימי אבלו של מתושלח הצדיק".

כִּי מבאר שם בהתורה בתחלתו, בענן
'בעל-השדה' שעוסק ב'תקון-השדה',
'תקוני הנשמות' וכו' - שזה ה'בעל-השדה'
צריך להיות גדול במעלה מאד מאד, וצריך
לסבל כמה צרות ויסורים חסוֹשִׁים רחמנא-
לצלן. ולפעמים צריך להסתלק בשביל-זה
וכו' - כי הדין גובר כל-כך, עד שאין מועיל
להמתיק הדין על-ידי שום 'בטול', כִּי-אם
על-ידי 'הסתלקות הצדיק' לגמרי חסוֹ-
ושלום.

וְאֵז צריכין העולם להתעורר מאד
בתשובה, ולהסתפל על-עצמן היטב,
היכן הם בעולם, מה שגרמו בעוונותיהם עד

שנסתלק הצדיק בשבילם. ואז זוכין להמשיך אור מהרשימו של הצדיק שנשארו ממנו - כי כל צדיק וצדיק כשנסתלק, בודאי משאיר בעולם איזה רשימה טובה על ידי תורתו ומעשיו הטובים וכו', שעל ידי זה נמתקין ונתבטלין כל הדינים שבעולם.

אבל אז בימי דור המבול - לא זכו להתעורר לתשובה. על-כן גבר הדין, עד שבא המבול שנעשה מ'מימי הדעת', בחינת 'מבול' וכו'.

נ.

(לקוטי הלכות, שבת ז, סט"ע-עא - על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ו, 'קרא את יהושע')

"נח לא בקש על דורו, ואחר שיצא מהתבה וראה כל העולם חרב, התחיל לבנות עליו וכו', והשיבו הקדוש-ברוך-הוא: 'רעיא שטיא, בען אמרית דא ולא מקדם וכו', פיון דחזא נח כד הקריב עליון וקרביני' וכו'". [רועה שוטח, פעת אפה אומר את זה ולא מקדם וכו', פיון שראה נח כד, הקריב עולות וקרבנות]. (זהר-חדש נח).

עין מה שמבאר שם 'מעלת משה רבנו' שמסר נפשו על ישראל והצילם וכו'. ומבאר שם: "שבשביל-זה לא בקש נח רחמים על דורו, כי אפלו הוא לא חשב בלבו שימלט" וכו'. עין-שם שמאריך כמה הקדוש-ברוך-הוא רוצה שיבקשו רחמים על ישראל וכו', אפלו אם הם כמו שהם וכו'.

ועין-שם מה שכתוב על פסוק (בראשית ח, ז): "וישלח את העורב" - "זה דוד שהיה קורא תמיד בעורב" וכו'. ומה שכתוב שם על פסוק (יב): "וישלח את היונה, ולא יספה שוב אליו עוד".

וכל הפגם של נח ותקונו - הכל הוא בענין 'בקיאות בהלכה' של 'דרכי התשובה'.

כי 'נח' היה "צדיק תמים" (שם ו, ט), אבל לא השיג שאפשר לצאת ולהוריד עצמו להסתכל על רשעים כאלו, לעסק עמם למצא בהם איזה זכות, ולהתפלל עליהם, ולעוררם באיזה נקדה טובה וכו', שבכל-זה עסק משה והצדיקים הגדולים שאחריו ביגיעות עצומות, שכל-זה כלול בבחינת בקיאות בעיל' ונפיק'.

ועל-כן סבר: "הלואי שיציל את-עצמו" וכו' - כי לא השיג רחמיו יתברך, עד היכן הם מגיעים.

ועל-כן הכרח לפנינו אל התבה, להתחבא עצמו שם להנצל - כי 'תבת נח' נבנה ונעשה בחכמה וקדושה גבוה מאד, כי היא פונות עמוקות בגובהה וארפה ורחבה, ובכל בנינה, כמבאר בתורה כל פרטי עשייתה, והיא מרמזת על תשובה שעושין ביום-כפור, כמו שכתוב בזהר-הקדוש (תקוני-זהר נד): "תבת נח, דא יום-כפור". וכן איתא שם (על בראשית ח, ד): "ותנח התבה בחדש השביעי" - "דא תשרי".

וכן מבאר בכמה ספרים (לקוטי מוהר"ן ח"א קיב, מובא לעיל; צנאות הריב"ש; דגל-מחנה אפרים נח, יתרו, שלח): "ש'תבת נח' הוא בחינת הדבורים והתבות של תפלות ובקשות שישאל מתפללין ומתחננין" וכו'.

ועל-כן כל 'כניסת נח אל התבה' - זה בחינת 'עיל'. שמחמת שלא היה יכול להציל את-עצמו עם העולם, כי לא היה בקי בהלכה הנ"ל, והעקר שלא היה בקי בבחינת ונפיק', ששם עקר הבקיאות - על-

כֵּן צִוְּהוּ הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ: שִׁיכְנֶס לַתּוֹךְ הַתְּבָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֵיל' - וְשֵׁם יִסְתִּיר עֲצֻמוֹ עִם כָּל בְּנָיו, וְעַם כָּל מִינֵי חַיּוֹת וְעוֹפוֹת וְצִמְחִים וְכוּ', בְּשִׁבִיל קִיּוּם הָעוֹלָם.

וְעַל־כֵּן כְּמוֹ שֶׁהֲצַרְךָ לְצוּוֵי מֵהַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ: "לִפְנֵס אֶל הַתְּבָה!" - כְּמוֹ־כֵן הִכְרַח לְהִצְטוּוֹת מֵהַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ: **"לְצֵאת מֵהַתְּבָה!"** - כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּפָּרָשָׁה (בְּרֵאשִׁית ח, טו-טז): **"וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶל נֹחַ וְכוּ' יֵצֵא מִן הַתְּבָה."**

כִּי 'יֵצִיאָתוּ מִן הַתְּבָה' - זֶה בְּחִינַת 'וְנִפְיֵק'. שְׁעַל־יְדֵי שֶׁהִסְתִּיר עֲצֻמוֹ בְּהַתְּבָה עַד שֶׁנִּמְתַּק הַדִּין הַקָּשָׁה שֶׁל דֵּר הַמַּבּוּל וְכוּ' - עַל־יְדֵי־זֶה רַחַם הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ עַל עוֹלָמוֹ, וְצִוְּהוּ לְצֵאת מִן הַתְּבָה, שֶׁזֶה בְּחִינַת 'וְנִפְיֵק' הַנ"ל.

וְעַל־כֵּן פְּתִיב: "הוֹצֵא מִן הַתְּבָה", וְקָרִינֵן "הִיֵּצֵא". וּפְרַשׁ רַש"י: **"אָמַר לָהֶם שִׁיֵּצְאוּ, וְאִם לֹא יִרְצוּ - הוֹצִיאֵם בְּעַל פְּרָחִים".** מוּבָן מְזֵה: שֶׁלֹּא רָצוּ בְּרִצּוֹנָם לְצֵאת מִן הַתְּבָה.

וְזֶה רָמַז: שֶׁבּוֹדָאי מִי שֶׁרוּצָה לָשׁוּב, הִיָּה מְרַצָּה שִׁינִיחוּהוּ לִישֵׁב תָּמִיד בְּבֵית־הַמְּדַרְשׁ בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ, וְלַעֲסֹק בַּתּוֹרָה וּתְפִלָּה. אָבֵל הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ רוּצָה בְּקִיּוּם הָעוֹלָם, וּמִסַּבֵּב עִם הָאָדָם שֶׁמְכַרְח כְּמֵה פְּעֻמִּים לְצֵאת מֵהַבֵּית־הַמְּדַרְשׁ לַעֲסֹק בְּצַרְכֵי הַגּוֹף וּפְרִנְסָה וְכוּ', שֶׁכָּל זֶה בְּחִינַת 'וְנִפְיֵק', וְזֶה קָשָׁה עַל הָאָדָם מְאֹד - כִּי יוֹדֵעַ שֶׁכְּשִׁיֹּצֵא לַחוּץ הוּא בְּסַכְּנָה גְּדוֹלָה.

אָבֵל לֹא סָגִי בְּלֹאוֹ הִכִּי - שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מֵה שֶׁבְּנֵי הַתְּבָה לֹא רָצוּ לְצֵאת מֵהַתְּבָה, כִּי־אִם בְּגִזְרַת הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ שֶׁאָמַר לָהֶם לְצֵאת, כִּי הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ רוּצָה: שֶׁהָאָדָם יַעֲבֹד

אוֹתוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם דִּיקָא, שֶׁהוּא בְּכֻלּוֹ בְּחִינַת 'וְנִפְיֵק' - כְּנֶגֶד הָעוֹלָמוֹת־הַקְּדוֹשִׁים הָעוֹלָמוֹת־הָעֲלִיוֹנִים. וְעַל־כֵּן גַּם בְּזֶה הָעוֹלָם, הִתְכַּרַח שֶׁתְּהִיָּה עֲבוּדָתוֹ בְּבְחִינַת 'עֵיל וְנִפְיֵק' דִּיקָא.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ח, ז): "וַיִּשְׁלַח אֶת הָעֶרֶב" הַנ"ל, שֶׁמְבֹאֵר בְּזֶה־רִחֲדָשׁ: "שֶׁזֶהוּ דָּוִד שֶׁהִיָּה קוֹרָא תָּמִיד כְּעוֹרֵב וְכוּ', וְשִׁלַּחְהוּ הַקְּדוֹש־יְבָרֵךְ־הוּא מִמְּלַכּוּתוֹ וְהוֹצִיאֻ מִבֵּיתוֹ". וְכֵה כְּתִיב בֵּיה (בְּרֵאשִׁית שָׁם): **"וַיֵּצֵא יֵצֵא וְשׁוּב", דְּכְתִיב (שְׁמוּאֵל־ב טו, ל): "וְדָוִד עָלָה בַּמַּעְלָה הַזֵּיתִים עָלָה וּבֹכָה וְרָאשׁ לֹו הַפּוּי" - הִיָּה יוֹצֵא וְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, וְהַתּוֹדָה עַל חַטָּאתָיו וּמִבְּקֵשׁ רַחֲמִים עֲלֵיהֶם וְכוּ', "עַד יִבְשֶׁת הַמַּיִם" וְכוּ' (בְּרֵאשִׁית שָׁם), עַד־כָּאן־לְשׁוֹנוֹ.**

וְעֵינ־שָׁם מֵה שֶׁמְפָרֵשׁ "וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה" שֶׁלֹּשׁ פְּעֻמִּים - שֶׁמְרַמַּז עַל הַגְּלִיּוֹת עַד הַגְּלוּת הָאַחֲרוֹן הַזֶּה שֶׁנֶּאֱמַר עָלָיו: "וְלֹא יִסְפָּה שׁוּב אֵלָיו עוֹד" - שֶׁבְּשִׁבִיל־זֶה מִתְאַרְךָ הַגְּלוּת הַזֶּה כְּל־כָּף, אָבֵל אֶף־עַל־פִּי־כֵן הוּא יִתְבָּרֵךְ מְזַמֵּן וּמַחֲכָה אִימַתִּי תָּשׁוּב. עֵינ־שָׁם כְּל־זֶה הֵיטֵב.

וְעַל־כֵּן הִיָּה כָּל הַתְּקוּן עַל־יְדֵי 'קִשְׁת הַבְּרִית' שֶׁהִבְטִיחוּ הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ (בְּרֵאשִׁית ט, יג): "אֶת קִשְׁתִּי נָתַתִּי בְּעֵנֶךָ".

"קִשְׁת הַבְּרִית' - זֶה בְּחִינַת רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה שֶׁתּוֹקְעִין בּוֹ בְּשׁוֹפָר תְּקִיעָה שֶׁבָּרִים תְּרוּעָה, שֶׁסִּימָנָם 'קִשְׁת' (זֶהר פְּנִיחָס רטו), כְּמוֹבֵא בְּדַבְּרֵיו ז"ל (סִימָן מו). וְזֶה בְּחִינַת 'כַּח הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל הָאֲמִתִּי' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִשְׁת הַבְּרִית'.

וְזֶה בְּחִינַת 'קְדֻשַׁת שַׁבָּת' - שֶׁה'שְׁלֹש־סְעוּדוֹת, הֵם בְּבְחִינַת 'שְׁלֹשָׁה קוֹלוֹת

שֶׁל הַשּׁוֹפָר, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַשְּׁלֹשׁ נְקֻדוֹת' (ענין שם באות ג).

הֵינּוּ שֶׁהִבְטִיחוּ: שֶׁאִפְלוּ בַתּוֹךְ הָעֵנָן וְהַחֲשֵׁךְ הַגָּדוֹל מְאֹד, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ט, יד): "וְהָיָה בְּעֵנְנֵי עָנָן עַל הָאָרֶץ" - גַּם אִז (שם): "וְנִרְאָתָה הַקֶּשֶׁת בְּעָנָן".

שְׁעַל-יְדֵי הַצְּדִיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קֶשֶׁת הַבְּרִית' - יִמְשִׁיךְ 'קִדְשַׁת שַׁבַּת' עַל-יְדֵי הַקְּבוּץ שֶׁל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה, שָׂאז תּוֹקְעִין בַּשּׁוֹפָר הַקּוֹלוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁסִּימָנָם 'קֶשֶׁת', שְׁעַל-יְדֵי-זֶה 'קִיּוּם הַקְּבוּץ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה כז, ג): "וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בַּשּׁוֹפָר גָּדוֹל, וּבָאוּ הָאֲבָדִים בְּאָרֶץ אֲשׁוּר וְהִנָּדְחִים" וְכוּ'.

וְעַל-יְדֵי-כָל-זֶה, יִהְיֶה נִמְשָׁךְ יְדֵי הַתְּשׁוּבָה בְּעוֹלָם וְכוּ' וְכוּ', בְּחִינַת 'בְּקִיאוֹת בְּהַלְכָה' בְּעֵיל וְנִפְיָק, לְהַחֲזִיק עֲצָמוֹ אִפְלוּ בַּשְּׁאוּל-תַּחֲתִיּוֹת וְכוּ'.

אָבֵל גַּם זֹאת הַמַּעַט תְּשׁוּבָה, קֶשֶׁה מְאֹד מַעֲצָם הַתְּגֵרוֹת הַבַּעַל-דָּבָר. וְהַעֲקָר עַל-יְדֵי שֶׁמִּפִּילוּ בְּכָל-פַּעַם וְכוּ', שֶׁכָּל-זֶה אִי-אֶפְשָׁר לְתַקֵּן, כִּי-אִם עַל-יְדֵי 'בְּקִיאוֹת בְּהַלְכָה' שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל-יְדֵי הַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּחִינַת "קֶשֶׁת הַבְּרִית" וְכוּ', כִּנּוּ"ל.

וְעַל-כֵּן הִבְטִיחוּ הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ לְנַח בְּזֶה: שֶׁלֹּא יִדָּאג "בְּמָה יִתְקַיֵּם הָעוֹלָם", בִּיציאתו מִהַתְּבָה שֶׁהוּא בְּחִינַת "וְנִפְיָק" וְהִבְטִיחוּ בְּ"קֶשֶׁת הַבְּרִית", בְּחִינַת הַצְּדִיק' הָאֵמֶת' שֶׁכָּלוּל מִכָּל הַתְּקוּנִים, שֶׁמִּמְשִׁיךְ יְדֵי הַתְּשׁוּבָה בְּעוֹלָם, בְּחִינַת 'בְּקִיאוֹת' הַנ"ל - שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יִתְתַקֵּן הַכֹּל, עַד שֶׁתִּבָּא הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

וְעַל-כֵּן מְזַכְּרִין בְּבִרְכַת זְכוּרוֹת' בַּתְּחִלָּתוֹ, עֵנָן נַח, כְּמוֹ

שֶׁאוֹמְרִים שָׁם: "וְגַם אֶת נַח בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ, בְּהִבְיֵאֵךְ אֶת מִי הַמַּבּוּל וְכוּ', עַל-כֵּן זְכוּרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ" וְכוּ' - כִּי מְזַכְּרִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, עֲצָם חֲסִדוֹ וְרַחֲמָיו, אִיךָ הוּא חָפֵץ בְּקִיּוּם הָעוֹלָם - שֶׁגַּם בְּיַמֵּי נַח שֶׁהָיָה חֲשֵׁךְ כְּזֶה בְּעוֹלָם וְכוּ', אִיךָ-עַל-פִּי-כֵן זָכַר אֶת נַח, וְהוֹצִיאוֹ מִן הַתְּבָה, וְהִבְטִיחוּ לְקַיֵּם הָעוֹלָם עַל-יְדֵי "קֶשֶׁת הַבְּרִית", שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִדְשַׁת רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה' כִּנּוּ"ל.

עַל-כֵּן עָתָה שֶׁכָּבַר זְכִינוּ שֶׁהָיוּ הָאֲבוֹת בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁמְזַכְּרִין זְכוּתָם אַחֲרֵי-כֵן: "וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק" וְכוּ' (ויקרא כו, מב). וְכָבַד הָיָה מִשֵּׁה רִבְנוֹ שֶׁנִּתֵּן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה וְכוּ', וְכָבַד הָיוּ צְדִיקִים כָּאֵלוּ בְּעוֹלָם שֶׁגָּלוּ לָנוּ 'קִדְשַׁת רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה', וְיַמְעַלֵּת הַקְּבוּץ בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה וְכוּ' - עַל-כֵּן עָתָה רְאוּי לֹא יִתְבָּרַךְ שִׁיזְכֹּר אֶת בְּרִיתוֹ בְּזְכוּת כָּל אֵלוּ הַצְּדִיקִים, וְיִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ יְדֵי הַתְּשׁוּבָה הַנ"ל, בְּאִפְךָ שֶׁנִּזְכָּה לְשׁוּב אֵלָיו, וְהוּא יֵשׁוּב אֵלֵינוּ עַד שֶׁיִּקְרַב קוֹץ הַגְּאֻלָּה מְהֵרָה.

נא.

(לקוטי הלכות, ראשי פרקים מהלכות ראשי השנה ויום כפור ד - הנדפס אחרי הלכות ראשי השנה)

כְּשִׁי-דוֹר-הַמַּבּוּל פָּגְמוּ בְּעוֹנוֹתֵיהֶם, שֶׁנִּתְקַלְקְלוּ גְרָמוֹ

הַ"עֵשֶׂר הוֹמוֹת שֶׁל מִים" (ספורי-מעשיות, מעשה יג משבועה בעטלערס), וּמִשָּׁם הָיָה הַמַּבּוּל. אָבֵל חֲסִדוֹשְׁלוֹם שֶׁיִתְקַלְקְלוּ לְגַמְרֵי, כִּי אִי-אֶפְשָׁר לְקַלְקֵלָם בְּשׁוּם-אִפְךָ, רַק בְּעִרְפָם נִתְקַלְקְלוּ כְּדִי לְהַפִּיעָם, אָבֵל בְּחִמְלַת-הַשָּׁם הַמְּשִׁיךְ כַּח הַחוֹמוֹת הַמְּעַכְבִּים הַמִּים לְתוֹךְ 'תַּבַּת נַח' - שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם. כִּי סוּד 'תַּבַּת נַח', נִמְשָׁךְ מִ"הַעֵשֶׂר הוֹמוֹת שֶׁל מִים".

”ומי המבול היו על הארץ” (בראשית ז, י)

בבחינת (שיר השירים ח, ז): ”מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה”.

כב.

(ח"א מד)

”תפלות פנגד תמידין תקנום” (ברכות כו:)
תפלות פנגד, הינו: המחשבות זרות שהם פנגד, שהם מבבלבלין תפלתו. ונקראים מבול, שהם מבבלבלין תפלתו.

ותקונו: שיתן צדקה לארץ ישראל, ועל ידי זה הוא נכלל בארץ ישראל, אשר עליה נאמר (יחזקאל כב, כד): ”ארץ לא גשמה ביום זעם”, כמו שדרשו רז”ל (זבחים קיג. שלא ירד מי אשמי המבול לארץ ישראל), ועל ידי זה הוא נצול ממחשבות זרות.

וזוה: ”תמידין תקנום” - תקונום על ידי ארץ ישראל, שנאמר בה (דברים יא, יב): ”ארץ אשר וכו' תמיד עיני ה' אלקיה בה”.

כג.

(ח"ב פג)

על ידי תקונו הברית וכו' - נעשה בן חורין וכו' וכו' - ונתבטל העצבות והליצנות הבאים ממרה שחרה וכו', על ידי יצרה טוב, שהוא בבחינת (קהלת י, יב): ”לב חכם לימינו”.

ובימין הזה - מקים הנופלים לאהבות וליראות רעות - לאהבות ויראות קדושות וכו'.

ואז יכול הלב להתלהב בלמוד התורה, ב”שלהובין דרחימותא” (זהר צו לג:), ומים רבים שהם אהבות ויראות חיצוניות, אי אפשר להם לכבות התלהבות הזאת,

והשכינה היא מכסה בכנפיה על דמהון של ישראל באהבה הזאת, שלא ישלטו עליהם זרע מרעים (ישעיה א, ד), שהם בבחינת ”מי המבול” (בראשית ז, זי).

וזוה בבחינת ”כפוי הדם” (ויקרא יז, יג) וכו' - בבחינת (משלי י, יב): ”על כל פשעים תכסה אהבה”.

”בשנת שש מאות שנה לחיי נח” בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל מעינת תהום רבה וארבת השמים נפתחו” (בראשית ז, יא)

ובשית מאה שנין לשתיתא - יתפתחון תרעי דחכמתא לעילא, ומבועי דחכמתא לתתא, ויתתון עלמא לאעלא בשביעאה. כבר נש דמתתסון ביומא שיתיתא מכי ערב שמטא לאעלא בשבתא, אוף הכי נמי. וסימניה (בראשית ז, יא): ”בשנת שש מאות שנה לחיי נח וגו', נבקעו כל מעיינות תהום רבה”.

[תרגום: ובשנת שש מאות לאלף הששי, יפתחו שיערי החכמה למעלה, ויפתחו מעיינות החכמה למטה - ויתתסון העולם לכנס לאלף השביעי, באדם שמכין עצמו ביום הששי משענה שהשמש עומדת לשקוע, לכנס ליום השבת - הכי נמי באן].

כד.

(עלים לתרופה, ג תזריע ת”ר)

ותזכרו היטב היטב בכל יום ויום מה שנעשה עמנו בזה העולם, שבאנו לזה העולם בזה הזמן במאה הששית של אלף הששי. ועתה תתחיל בקרוב אם ירצה השם המאה השביעית. ובזאת המאה היה הודוש שבחודשים בזה וכו' וכו'.

על־ידי הפגמים של אדם שפוגם ביותר, מתגברין עליו הבלבולים מאד מאד.

וזה בחינת (בראשית ז'ו, יט"ב): "והמים גברו מאד על הארץ, ויכסו כל ההרים הגבוהים וכו', חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים" וכו'. הינו: שמתגברים הבלבולים ביותר למעלה מכל הישוב, ואפלו מכל ההרים הגבוהים.

דהינו: שמתפשטים כל־כד המחשבות־זרות' וה'בלבולים' - עד שאין רואה שום צד הצלה, ואין לו מקום לאחז עצמו ולעמד שם - כי המים גברו מאד למעלה מכל ההרים, וכאלו נפל לתוך התהום ממש.

אזי מאין יבוא עזרו? ואיך אפשר לו להתפלל או לעסק בעבודתו מתוך השכת תהום כזה, ואזי עקר התקון והצלה - הוא רק על־ידי בחינת 'תבת נח', בחינת "צהר תעשה לתבה" - דהינו: שידבר הדבור באמת לפי מדרגתו ממקום שהוא.

ואזי על־ידי־זה - על־ידי הדבור של אמת, בחינת 'תבת נח' - נכנעין מי המבול. וכן על־ידי־זה רואה הפתח איך לצאת מהחשך. וזה בחינת 'נר הנפה', בחינת 'תבת נח' וכו', פנ"ל.

"כל אשר נשמת רוח חיים באפיו"
(בראשית ז, כב)

כז.

(ח"א, ה, א"ב-ג)

הנה יקר גנוחי ונה (שקורין: 'קרעץ') מאיש ישראל, כי הוא שלמות החסרונות,

כה.

(אבני־ה־ברזל, טיחות וספורים ממוהרנ"ת ז"ל כ)

בשנת ת"ר דברו בני העולם: "שיבוא משיח בשנה זו!" - ואמר מוהרנ"ת ז"ל: "שבודאי לא יבוא בשנה זו!" - ומה שכתוב בזהר (וגרא ק"ז): "שבשנת ת"ר יפתחון תרעי דחכמתא!" - פונת הדברים הוא: "שיכול להיות, שמהיום אם יתחיל אדם דבר שבקדשה, יוכל לגמור!"

[וזה לשון ספר 'זהר חי' (להרב־הקדוש מקאמארא ז"ע"א) על הזהר הנ"ל: "ואז יפתחון תרעי דחכמתא למי שירצה לעסק בחכמה, יהיה כמעין ממש הנובע וכו', ובכאן אינו מדבר כלל מביאות משיח, אלא מהתגלות חכמות ורזי התורה".]

"והמים גברו מאד מאד על הארץ, ויכסו כל ההרים הגבהים אשר תחת כל השמים"
(בראשית ז, יט)

כו.

(לקוטי־הלכות, חנפה הלכה ו, א - על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א ט, 'תהמת יכסימו')

"חנפה הוא בחינת תבת נח" (תקוני־זהר כט), בחינת (בראשית ח, ד): "ותנח התבה" וכו'. כי "בחנפה פסקו מי המבול", כמו שפרש רש"י (שם ח, ג): "שבכ"ז בכסלו פסקו הגשמים".

כי 'חנפה' הוא בחינת 'תבת נח' - הינו בחינת הדבור היוצא באמת, בחינת (שם ו, טז): "צהר תעשה לתבה" - שעל־ידי־זה נצולין מ"מי המבול".

כי פשאדם עומד להתפלל, והמחשבות מבלבלין אותו מאד מאד, וה'מחשבות־זרות' הם בחינת "מי המבול", כמו שכתוב במקום אחר (בסימן מד - מובא לעיל), ולפעמים

הוא "להאבידו", כי אף שהוא גדול לפי שעה, לסוף נאבד.

"וישלח את היונה מאתו, לראות הקלו המים מעל פני האדמה" (בראשית ת, ח)

נח.

(לקוטי הלכות, סימני עוף טהור ג, ב - על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א יא, 'אני ה' הוא שמי')
ועל-כן נח הצדיק, פשרצה לדעת אם כבר נכנעו ונתבטלו מימי המבול, שלח את העופות לחקר ולידע על-ידם דיקא (עיר-שם).

כי "מי המבול", זה בחינת 'פגם-הברית', בחינת (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו" וכו'.

"נח היה צדיק" (בראשית ו, ט), "וצדיק הוא מאן דנטיר ברית" (זהר נח נט:), וזכה לבחינת 'שמירת-הברית' בשני הבחינות, בבחינת 'יהודא-עלאה' ו'יהודא-תתאה', בבחינת (בראשית ו, ט): "אלה תולדות נח נח" - "נח לעלא, נח לתתא" (זהר שם), הינו בחינת 'יהודא-עלאה' ו'יהודא-תתאה'.

ועל-כן נצל מ"מי המבול". והצלתו היה על-ידי ה'תבה'. ו"תבת נח" זה בחינת 'דבורים-קדושים', פמובא (לקוטי מוהר"ן ח"א קיב).

כי ה'דבור' מאיר בכל-מקום, ומתגבר ומכניע "מי המבול", בבחינת (בראשית ז, יח): "ותלך התבה על פני המים" וכו' - כי ה'דבור' הוא בחינת (בבא-בטרא עג:): "צפרתא דקאי עד קרסליה במיא, ורישיה מטי לצית שמיא" וכו'.

כי על-ידי בחינת ה'נשימה', שהוא הרוח-חיים, נברא העולם וכו'. והוא גם-כן 'חיות האדם', כי 'חיות האדם' הוא ה'נשימה', כמו שכתוב (בראשית ב, ז): "ויפח באפיו נשמת חיים", וכתוב (שם ז, כב): "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו", וכמו שאמרו חכמים (מעשה טוביה, בית-חדש פ"ב): "אם תחסר הנשימה, תחסר החיים". נמצא: כי עקר חיות כל הדברים, הוא בבחינת 'רוח'.

וכשיש 'חפרון' באיזה דבר, עקר ה'חפרון' הוא בבחינת ה'חיות' של אותו הדבר, ה'רוח-חיים' של אותו הדבר - וה'אנחה' הוא 'אריכת הנשימה', שמאריך רוחה, ועל-כן פשמתאנח על החפרון ומאריך רוחה, ממשיך 'רוח-חיים' לה'חפרון', ומשלים ה'חפרון'.

ועקר ה'רוח-חיים', שלמות החפרון, מקבלין מהצדיק והרב שבדור.

אך רשעים, הדוברים "על צדיק עתק בגאווה ובוז" (תהלים לא, יט), מקבלין הרוח מה'רב דקלפה', בחינת 'רוח הטמאה', אך שאין לו קיום כלל, ולסוף פלה ונאבד, "ומסער גופה ונשמתה" (תקוני-זהר לה:); וכמו שכתוב (דברים ז, י): "ומשלים לשנאיו אל פניו להאבידו".

"ומשלים" - לשון 'שלמות החפרון' שנמשך לו, בחינת 'אריכת הרוח'.

וזהו: "אל פניו" - כי 'פניו' הוא בחינת ה'רוח', כמו שכתוב (ישעיה ג, ט): "הפרת פניהם ענתה בם, זה החטם" (יבמות קכ.), שהוא בחינת ה'רוח', כמו שכתוב: "ויפח באפיו נשמת חיים" (בראשית ב, ז), "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו" (שם ז, כב). אך

וְעַל־כֵּן כְּשֶׁרָצָה נֹחַ לְדַעַת אִם קָלוּ מִי הַמַּבּוּל, אִם נִכְנַע הָרַע וְהִתְחִיל לְהִתְעוֹרֵר וּלְהִתְנוּצֵץ אֵיזָה טוֹב, שְׁלַח אֶת הָעוֹף, דְּהִינּוּ הַיּוֹנָה: **"לְרֹאוֹת הַקָּלוּ הַמַּיִם"** וְכוּ' (בראשית ח, ח) - **כִּי הָעוֹפּוֹת** הֵם בְּבַחֲנֵינָת 'דְּבוּר', בְּחִינַת **'צִפְרָתָא הַנִּל'** - **שְׁעַל־יְדֵי־יָזָה** עֵקֶר הַדְּבוּר שֶׁל **"עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע"** (שם ב, ט) - **כִּי ה'דְּבוּר' מֵאִיר בְּכָל מְקוֹם, כַּנִּל**.

"וְהִנְבֵּא אֵלָיו הַיּוֹנָה לָעֵת עֶרֶב, וְהִנֵּה עָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיהָ" (בראשית ח, יא)

נט.

(לקוטי־הלכות, ברבתי־השחר ה, מח)

זֶהוּ בְּחִינַת אֲגַדְלַת קִדְשַׁת חֲנֻכָּה, שְׁמִמְשִׁיכִין אֶז כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּבֵיתוֹ 'קִדְשַׁת נְרוֹת הַמְּנוֹרָה, שְׁעַל־יְדֵי־יָזָה מְכַנְיַעִין בְּכָל שָׁנָה מְלֻכוֹת־הַרְשָׁעָה, שָׂרְצוּ לְהַשְׁכִּיחַ תּוֹרָתוֹ, וְגָזְרוּ אֶז כַּמָּה שְׁמֵדוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַז"ל (וַיִּקְרָא־בָּהּ יג, ח) - **כִּי כָל־יָזָה מִבְּטָלִין, עַל־יְדֵי 'קִדְשַׁת נֵר חֲנֻכָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִדְשַׁת נְרוֹת הַמְּנוֹרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הָאֶרֶת־הָרָצוֹן.**

וְזֶה שְׁמוּבָא בְּסַפְרֵי־קִדְשׁ, מְגַדֵּל נוֹרָאוֹת 'קִדְשַׁת חֲנֻכָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַדְּלָקַת נְרוֹת הַמְּנוֹרָה' - עַד שְׁגַם בִּימֵי נֹחַ תִּכְבַּח אַחַר הַמַּבּוּל (בראשית ח, יא): **"בָּאָה הַיּוֹנָה וְהִנֵּה עָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיהָ"** - שְׁמֵרְמוֹז עַל 'שְׁמֹן הַמְּנוֹרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲנֻכָּה, שְׁמַצִּיל מִ"שִׁטָּף מַיִם רַבִּים" (תהלים לב, ו), מִבְּחִינַת 'מִימֵי הַמַּבּוּל' הַמְתַּגַּבְרִים בְּכָל דּוֹר בְּכָל־פַּעַם, לְהַחֲרִיב אֶת הָעוֹלָם חֲסִי־שְׁלוֹם.

אֲךָ עֵקֶר הַתְּקוּן - עַל־יְדֵי **"עָלָה זֵית"**, בְּחִינַת 'שְׁמֹן נֵר חֲנֻכָּה, בְּחִינַת 'שְׁמֹן

הַמְּנוֹרָה, בְּחִינַת 'הָאֶרֶת־הָרָצוֹן' - שְׁמֵאִיר בְּכָל מִינֵי חֶשֶׁד, אֲפָלוּ בְּחֶשְׁכַת מִי הַמַּבּוּל' חֲסִי־שְׁלוֹם.

כִּי הַכֹּל מִתְבַּטֵּל עַל־יְדֵי 'הָאֶרֶת־הָרָצוֹן' שְׁמֵרְמוֹז בְּ"עָלָה זֵית" שֶׁהִבִּיֵּאָה הַיּוֹנָה לָעֵת עֶרֶב" (בראשית שם) - שְׁמֵרְמוֹז עַל 'עֵקְבוֹת־מְשִׁיחָא, בְּחִינַת (זְכַרְיָה יד, ז): **"וְהָיָה לָעֵת עֶרֶב יִהְיֶה אֹר"**.

וְעַל־כֵּן בְּאֵמַת מְבֹאֵר בְּמִדְרַש־הַנְּעֻלָּם (זֵהר־חֻדֶּשׁ נח): **עַל פְּסוּק "וְהִנֵּה עָלָה זֵית" הַנִּל:** **"שְׁלוּלָא נְרוֹת הַמְּנוֹרָה, בְּחִינַת נֵר חֲנֻכָּה' - כְּבָר אֲבָדָה פְּלִטַת יְהוּדָה מִן הָעוֹלָם!"** - כִּי עֵקֶר קִיּוּמֵנוּ עֵתָה, הוּא עַל־יְדֵי 'הָאֶרֶת־הָרָצוֹן הַנִּל, שֶׁהוּא בְּחִינַת נְרוֹת הַמְּנוֹרָה.

"וַיֹּאמֶר ה' אֵל לְבֹנֹ, לֹא אֶסֶף לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאָדָמָה" (בראשית ח, כא)

ל.

(ח"א מט, ז)

"בִּינָה, דִּינִין מִתְעַרְיֵן מִנָּה" (זֵהר וַיְחִי רכג, וַיִּקְרָא יג, אַחֲרֵי סוּה), וְהוּא שְׂרָשׁוֹן, שְׁעַל־יְדֵיהָ נִמְתְּקִין. וְזֶה (בראשית ו, ו): **"וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבֹ" - בְּבַחֲנֵינָת "דִּינִין מִתְעַרְיֵן מִנָּה".** **"וַיֹּאמֶר אֵל לְבֹ לֹא אוֹסִיף עוֹד לְקַלֵּל"** (שם ח, כא) - בְּבַחֲנֵינָת 'הַמְתְּקַת הַדִּינִים בְּשִׂרְשׁוֹן.

"כִּי יֵצֵר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעֻרָיו" (בראשית ח, כא)

לא.

(ח"ב פג)

"אֹר הָעֵינִין מְעוֹרְרִין יוֹם נֶקֶם שְׁבָלֵב" (ישעיה סג, ד), **לְבַטֵּל שְׂאוֹר וְחִמְץ שֶׁל**

(בראשית ח, כא): 'יצר לב האדם רע הנשאר לו מנעוריו' (תקוני־זהר נא).

ו'שאור' ו'חמץ' שבלב האדם - הוא המסית את האדם שיהרהר אחר תלמידיו־חכמים שבדור ולומר 'זה נאה וזה לא נאה', בבחינת (הושע י, ב): 'חלק לבם'. 'לב'ם, הם ע"ב צדיקים שבדור.

ותקון זה, 'תקון המאכלים' - נעשה על-ידי 'חזוק המלאך', שנתחזק על-ידי 'התחדשות הרצון', על-ידי ה'שמחה' וכו'.

"כי בצלם אלקים עשה את האדם" (בראשית ט, ו)

עניני 'צלם אלקים', נמצאים ב'פרשת בראשית' בפסוק (בראשית א, כז): "בצלם אלקים ברא אתו".

"ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ" (בראשית ט, ב)

לב

(ח"א נז, ו)

עקר המורא שמתיראין מן האדם, בבחינת (בראשית ט, ב): "ומוראכם וחתכם" - אינו אלא על-ידי ה"צלם אלקים" שבפני האדם (שם א, כז).

ועל-ידי ה'צלם', האדם הוא אדם. וכשפר 'צלם' - אזי יוצא מגדר אדם לגדר בהמה, ואז "סר מוראו" (שבת קנא:).

"כירק עשב נתתי לכם את כל" (בראשית ט, ג)

לג

(ח"ב ה, בסוף)

"ואנחנא אעשבא" (בבא־בבא עד:). "עשבא" - זה בחינת 'כלליות המאכלים', כמו שכתוב (בראשית ט, ג): "כירק עשב נתתי לכם את כל".

הינו: אחר שהיינו מתקנים את המחין, הנחנו עצמנו 'אעשבא', הינו על המאכלים, לתקן את המאכלים, שלא יזיקו ויפגמו את החלום חסודשלום.

"והיתה הקשת בענן, וראיתה לזכר ברית עולם" (בראשית ט, טז) - עניני 'קשת' לד.

לד

(ח"א כט, ו־ט־בסוף)

עקר ה'דבור', תלוי ב'תקון־הכללי' וכו'.

וזה בחינת: "ביומי דרבי שמעון, הוה אמר חד לחברה: 'פתח פיה'. בתר דשכיב רבי שמעון, הוה אמר חד לחברה (קהלת ה, ה): 'אל תתן את פיה לחטיא את בשרך'" (זהר אחרי עט. אמור קו).

כי "רבי שמעון היה קשת הברית" (תקוני־זהר יא. צט. - כתבות עז: בראשית־רבה לה, ב; זהר ויקרא טו. זהר־חדש בראשית יט.) וכו'. כי כשיש 'תקון־הכללי' שהוא "קשת הברית" - אזי הדבור מתר וכו'.

וזה בחינת 'משאו־ומתן באמונה' וכו'.

'משא' - זה בחינת (תהלים לח, ה): "כי עונתי עברו ראשי כמשא' כבד יכבדו מפני", שהם השס"ה לאוין וכו'.

וּמִתֵּן - הוא בְּחִינַת 'תְּקוּנַת־הַכֹּלְלִי', שֶׁהוא ה'צַדִּיקָה', בְּחִינַת (מְשַׁלֵּי יח, טז): **"מִתֵּן אָדָם יִרְחִיב לֹו"**. בְּחִינַת **"קִשְׁת** הַבְּרִית", שֶׁהוא ה'צַדִּיק', בְּחִינַת (תְּהִלִּים לז, כא): **"צַדִּיק חוֹנֵן וְנוֹתֵן"**.

לה.

(ח"א מב)

הִנֵּה עַל־יַדֵּי נְגִינָה נִמְתַּקֵּן הַדִּינִין, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּזְהַר־הַקְּדוֹשׁ (פְּנִיחַס רטו): **"ה'קִשְׁת'** - היא ה'שְׂכִינָה'. וְתִלַּת גִּוְנִין דְּקִשְׁת' - הם ה'אָבוֹת', וְהֵם לְבוּשֵׁי דְשְׂכִינְתָא. וְכִשְׁהִיא מִתְלַבֶּשֶׁת בְּלְבוּשֵׁי דְנְהִירִין - אַזִּי (בְּרֵאשִׁית ט, טז): **"וְרֵאִיתִיהָ לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם** - אַזִּי (אֶסְתֵּר ז, י): **"וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה"**.

מְשַׁל: לְמַלְךְ שֶׁכַּעַס עַל בְּנוֹ, וְכִשְׁהַמֶּלֶךְ רוֹאֶה הַמֶּלֶכָה בְּלְבוּשֵׁי דְנְהִירִין, אַזִּי מְרַחֵם עַל בְּנוֹ.

וְאוֹתִיּוֹת הַתְּפִלָּה - היא ה'שְׂכִינָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים נא, יז): **"אֲדִי־נִי שְׁפָתַי תִּפְתַּח"** - שֶׁה'דְּבוּר' הוא שֵׁם 'אֲדִי־נִי'. וְנִקְרָא 'קִשְׁת' - כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י (בְּרֵאשִׁית מח, כב): **"בְּחֶרֶבִי וּבְקִשְׁתִּי" - "לְשׁוֹן תְּפִלָּה"**.

וְקוֹל הַנְּגִינָה - הם 'תִּלְתֵּי גִוְנִין דְּקִשְׁת'א. שֵׁישׁ בְּקוֹל: אֵשׁ, מַיִם, רוּחַ, שֶׁהֵם 'שְׁלֹשָׁה אָבוֹת' - שֶׁה'אָבוֹת' הם 'שְׁלֹשָׁה גִוְנִין דְנְהִירִין', שֶׁבָּהֶם: **"וְרֵאִיתִיהָ לְזָכֹר" וְכו'.**

נִמְצָא: מִי שֶׁמְנַגֵּן 'אוֹתִיּוֹת הַתְּפִלָּה', וְקוֹל הַנְּגִינָה, הם בְּזַפּוֹת וּבְבִהִירוֹת גְּדוֹל, אַזִּי מְלַבֵּשׁ אֶת ה'שְׂכִינָה', הֵינּוּ ה'אוֹתִיּוֹת', בְּלְבוּשֵׁי דְנְהִירִין, וְקִדְשָׁא־בְּרִיךְ־הוא רוֹאֶה אוֹתָהּ, אַזִּי: **"וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה"**.

וְכִשְׁהַלְבוּשֵׁי נְהִירִין בְּזַפּוֹת וּבְבִהִירוֹת - נִקְרָא זְכוּת הָאָבוֹת. אַזִּי:

"וְרֵאִיתִיהָ לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם", הֵינּוּ: **"וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה"** - וְנִמְתַּקֵּן הַדִּינִין.

גַּם עַל־יַדֵּי 'אֲמוּנַת חֲכָמִים' - שֶׁמֵּאֲמוּן: **"שֶׁכָּל דְּבָרֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם אֵינּוּ פְּשׁוּט, וַיֵּשׁ בָּהֶם רְזִין!"** - מְלַבֵּשׁ אֶת ה'קִשְׁת' בְּלְבוּשֵׁי דְנְהִירִין. אַזִּי: **"וְרֵאִיתִיהָ לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם"**.

כִּי ה'צַדִּיק' הוא בְּחִינַת 'קִשְׁת' - כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי: **"הִנְרָאָה קִשְׁת בְּיַמִּיד" וְכו' (כְּתוּבוֹת עז).**

וְאִיתָא בַּזְהַר־הַקְּדוֹשׁ (פְּנִיחַס שָׁם): **"מִי שֶׁעוֹבְדֵי לְאִנְהָרָא בַּחוּץ מִטְרוּנִיתָא, וְלִמְפִּשֵׁט מְנַה לְבוּשֵׁי דְקַדְרוּנִיתָא דְפִשְׁטוֹן, וְלִקְשָׁטָא בְּלְבוּשֵׁי דְגִוְנִין נְהִירִין דְרְזִין דְאוֹרִיתָא, מָה פְּתִיב בַּה: 'וְרֵאִיתִיהָ לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם', דְאוֹר ר"ז אֶתְקַרֵי, וּבַהִיא זְמַנָּא סַלְק מְנַה רְגָזָא דְבְּרִיה, וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה"**.

אֶפְרוּשׁ 'מִתּוֹק־מִדְּבַש': מִי שֶׁמַּעֲשִׂיוּ חֵם כְּדֵי לְהַאִיר בָּהֶם אֶת הַשְׂכִּינָה, וְלַהֲפִשִׁיט מִמֶּנָּה לְבוּשֵׁי הַשְּׁחָרוּת' שֶׁל ה'פִּשְׁטִים', וְלִקְשָׁט אוֹתָהּ בְּלְבוּשֵׁי שֶׁל גִּוְנִים הַמְּאִירִים שֶׁל סוּדוֹת הַתּוֹרָה - מָה נֶאֱמַר בּוֹ: **"וְרֵאִיתִיהָ לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם"**, כִּי 'אוֹר' נִקְרָא 'ר"ז', לְפִי שֶׁמִּסְפָּרָם שְׁנֵה - וּבְזִמְן הַהוּא שְׁז"א (זְעִיר־אֲנִפּוֹן, קִדְשָׁא־בְּרִיךְ־הוא) רוֹאֶה אֶת הַמֶּלֶכָה מְקַשְׁטָת, מַעֲבִיר מִמֶּנּוּ אֶת הַכַּעַס שֶׁהִיָּה לוֹ עַל בְּנוֹ, וּמְתַקֵּם: **"וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה"**, שֶׁנִּמְתַּקֵּם הַדִּינִים מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל.

גַּם זֶה בְּחִינַת 'תְּקִיעוֹת' - כִּי **"תְּקִיעָה שְׁבָרִים תְּרוּעָה"**, הם הָאָבוֹת: **"אֲבָרְהָם יִצְחָק יַעֲקֹב, וְסִימְנָה: 'קִשְׁת'א, הֵינּוּ: 'תְּקִיעָה' וְכו' (זֶהר פְּנִיחַס רל).**

"אֵין אָמַר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם" (תְּהִלִּים יט, ד) - זֶה בְּחִינַת 'קִשְׁת'א. וְקוֹל' - תִּלְתֵּי גִוְנִין דְּקִשְׁת'א.

לו.

(ח"א מד)

"אִירָא דְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל מִחֲבִים" (בבא-בבא) קנח:). וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְדַּבַּךְ מַחוּ', הֵינוּ: מִחֲשַׁבְתּוֹ.

וְזֶה פְרוּשׁ (בְּרֵאשִׁית ט, טז): "וְרֵאִיתִּיָּה לְזָכַר בְּרִית עוֹלָם". "וְרֵאִיתִּיָּה" - עַל־יְדֵי בְּחִינּוֹת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - נִתְעוֹדַר וְנִתְתַקַּן "בְּרִית עוֹלָם", בְּחִינּוֹת 'תַּפְּלָה', "ח"י בְּרַכָּאן דְּצִלּוֹתָא, צְדִיק ח"י עֲלָמִין" (זֶהר פְּנִיחַס רַמְד: רַנ. רַנז. שׁוֹפְטִים רַעַד: תַּקּוּנֵי־זֶהר ג. ד. נ: ס. פה. וְעוֹד).

לז.

(ח"א נה, ח)

עַל־יְדֵי תַפְּלָה בְּתַקּוּנּוֹ, מִתְנוּצֵץ אֹר זְכוֹת אָבוֹת וְכוּ', וְ"בְאַתָּר דְּאָבוֹת תַּמּוֹן, שְׂכִינְתָא תַּמּוֹן" (זֶהר שְׁלַח קַעֲד). וְכוּ', וְהוּא בְּחִינַת 'יִרְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' וְכוּ'. וְעַל־יְדֵי בְּחִינַת 'אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל', לֹא דִי שְׁנַצּוֹל מִרַעֲעִין שֶׁל רְשָׁעִים, אֲלָא גַם רוּאָה בָּהֶם מַה שֶּׁהֵם רְצוּ לְרֹאוֹת בּוּ.

וְזֶה (תַּהֲלִים לז, לד): "קִנְיָה אֵל ה' וְשָׁמַר דְּרַבּוּ" - זֶה בְּחִינַת 'תַּקּוּן הַתַּפְּלָה', בְּחִינַת 'דְּרִיכַת הַקְּשֵׁת', בְּחִינַת הַתַּפְּלָה. וְהוּן "תַּלְתָּ גֻנִין דְּקְשֵׁת" (זֶהר פְּנִיחַס רַטו). שֶׁהֵם אֹר הָאָבוֹת הַמִּתְנוּצֵץ.

עַל־יְדֵי־זֶה (שם): "וִירוּמְמָךְ לְרִשְׁתָּ אֶרֶץ" - זֶהוּ בְּחִינַת 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'. - וְעַל־יְדֵי־זֶה: "בְּהַפְּרַת רְשָׁעִים תִּרְאָה" וְכוּ'.

לח.

(ח"ב ה, טו)

"וּסְלַק עֲנַנִּי" (כְּתוּבוֹת קו). זֶהוּ בְּחִינַת 'תַּקּוּן־הַבְּרִית', בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ט, טז): "וְהִיִּתָּה הַקְּשֵׁת בְּעֵנִי".

וְזֶהוּ: 'עֲנָן' - רֵאשִׁי־תְבוּת (תַּהֲלִים מז, י): "נְדִיבֵי עַמִּים נְאֻסְפוּ", בְּחִינַת 'גְּרִים'. כִּי עַל־יְדֵי 'תַּקּוּן הַגְּרִים', נַעֲשֶׂה 'תַּקּוּן־הַבְּרִית'.

לט.

(ח"ב פג)

עַל־יְדֵי 'תַּקּוּן־הַבְּרִית' שֶׁהוּא 'קְשֵׁת', יְכוּל לְהוֹצִיא ה'חַצִּים', שֶׁהִיא ה'תַּפְּלָה' - שֶׁהוּא "ח"י בְּרַכָּאן דְּצִלּוֹתָא, שֶׁהֵם 'תַּלְתָּ וְוִין', בְּחִינַת 'חַצִּים'" (תַּקּוּנֵי־זֶהר מֵא. מַח). - וּמְקוּמָם בְּבְרִית', בְּבְחִינַת (תַּהֲלִים פט, כט): "וּבְרִיתִי נִאֲמַנְתָּ לוֹ". 'אֲמוּנָה' זֶה בְּחִינַת 'תַּפְּלָה', בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יְדִיו אֲמוּנָה". וְאִז הַתַּחֲלַת 'צְמִיחַת קַרְן מְשִׁיחַ' וְכוּ'.

מ.

(סְפוּרֵי־מַעֲשֵׂי־זֵוֹת, מַעֲשֵׂה יַב מֵה'בַּעַל־תַּפְּלָה')
הַשִּׁיב הַגְּבוּר (לְהַבְעֵל־תַּפְּלָה): גַּם אֲנִי עֲבַרְתִּי עַל כָּל הַמְּקוּמוֹת הַכְּלוּ וְכוּ' (שֶׁל אֲנָשִׁי הַמְּלֹךְ). וְהַלְכָתִי בְּאֲשֶׁר אֲלֹךְ. וְכַאֲשֶׁר הַלְכָתִי מִמְּקוּמִי, שְׂכַחְתִּי אֶת הַקְּשֵׁת שְׁלִי שָׁם!
הַשִּׁיב ה'בַּעַל־תַּפְּלָה': "אֲנִי רֵאִיתִי אֶת הַקְּשֵׁת הַזֶּה, וַיִּדְעַתִּי שְׁבוּדָאֵי הוּא 'קְשֵׁת' שְׁלֹךְ, אֲךָ לֹא הִיִּתִּי יְכוּל לְמַצֵּא אוֹתָךְ!"

"וִירָא חָם אָבִי כְנַעַן אֶת עֵרוֹת אָבִיו, וַיִּגַּד לְשָׁנָי אֲחִיו בְּחוּץ. וַיִּקַּח שָׁם וַיַּפֵּת אֶת הַשֹּׁמְלָה, וַיִּשְׁימוּ עַל שְׂכָם שְׁנֵיהֶם וְגו', וְעֵרוֹת אָבִיהֶם לֹא רָאוּ" (בְּרֵאשִׁית ט, כב-כג)

מא.

(ח"א ז, ד)

וְדַע: שְׁעַל־יְדֵי מַצּוֹת צִיצִית, הָאָדָם נִצּוֹל מ'עֲצַת הַנְּחָשׁ', מ'נִשְׁוֹאִין שֶׁל רְשָׁע', מִבְּחִינַת 'נְאוּף'.

כִּי 'צִיצִית' שְׁמִירָה לְנֹאפֵף, כַּמּוּבָא
ב'תְּקוּנִים' (תְּקוּנֵי־זֶהַר לז. - על בְּרֵאשִׁית ט, כה):

"וַיִּקַּח שֵׁם וַיִּפֹּת אֶת הַשְּׂמֹלָה, וַיְשִׂימוּ עַל
שְׁכָם שְׁנֵיהֶם" - זֶה בְּחִינַת 'צִיצִית'.

"וְעֵרֹת אַבְיָהֶם לֹא רָאוּ" - כִּי 'צִיצִית'
מְכַסֶּה עַל 'עֵרְיִין'.

אָבֵל 'חֶם' דְּהוּא 'צִיר־הָרַע', דְּמַחְמֵם גּוּפָה
דְּבִרְנָשׁ בְּעֵבְרָה - הוּא 'אֲרוּר', כְּמוֹ
שְׁפָתוֹב (שָׁם שָׁם, כה): 'אֲרוּר כְּנַעַן', כְּמוֹ
שְׁפָתוֹב (שָׁם ג, יד): 'אֲרוּר אֶתָּה מִכָּל
הַבְּהֵמָה' (עֲד־פָאן ה'תְּקוּנֵי־זֶהַר).

זֶה הַשְּׂמֹלָה, הִינוּ 'צִיצִית' - הוּא שְׁמִירָה
מ'עֲצַת הַנְּחָשׁ, מ'זְהֵמַת
הַנְּחָשׁ'.

"אֲרוּר כְּנַעַן, עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאַחִיו"

(בְּרֵאשִׁית ט, כה)

מב.

(ח"א ז, ד)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפָסוּק (בְּרֵאשִׁית ט, כג): "וַיִּקַּח
שֵׁם וַיִּפֹּת אֶת הַשְּׂמֹלָה".

מג.

(ח"א קיז)

'אֲלִיָּהוּ' יָבוֹא לְרַחֵק ה'שֶׁקֶר', שֶׁהוּא
מִבְּחִינַת הַנְּחָשׁ הַנִּקְרָא: "אֲרוּר"
(בְּרֵאשִׁית ג, יד). ו"הַנְּחָשׁ הֵבִיא מִיתָה לְעוֹלָם",
ו"הַשְּׂנֵה הוּא אֶחָד מִשְׁשִׁים בְּמִיתָה" (בְּרִכּוֹת
נז:). - וְכִיּוֹן שְׁבִמּוֹצֵי־שֶׁבֶת מִתְחִיל
'הַתְּגַלּוֹת אֲלִיָּהוּ', נִדְּחָה ה'שֶׁקֶר' שֶׁהוּא
הַנְּחָשׁ, לְכֹן קָשָׁה אֲז לִישַׁן.

כִּי אָמְרוּ רַז"ל (קְדוּשִׁין מ:): "עֲשֵׂרָה קַבִּין
שְׁנֵה יִרְדּוּ לְעוֹלָם, תְּשַׁעָּה נִטְלוּ

עֲבָדִים". ו'עֶבֶד' הוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ט, כה):
"כְּנַעַן עֶבֶד עֲבָדִים", וְהוּא בְּחִינַת "אֲרוּר"
(שָׁם), בְּחִינַת הַנְּחָשׁ'.

וְכִיּוֹן שְׁבִמּוֹצֵי־שֶׁבֶת הוּא בְּחִינַת
'הַתְּגַלּוֹת אֲלִיָּהוּ', וְנִדְּחָה בְּחִינַת
הַנְּחָשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת "כְּנַעַן עֶבֶד עֲבָדִים" -
נִדְּחָה הַשְּׂנֵה שִׁירְדָּה לְעֲבָדִים'.

וְעַל־כֵּן 'אֲלִיָּהוּ' בְּגִימָטְרִיא 'ב"ן' - הַפָּךְ
בְּחִינַת 'עֶבֶד'.

מד.

(ח"ב א, י)

'שְׁמִירַת־הַבְּרִית, מִי שְׁפּוֹגֵם בּוֹ, הוּא
בְּבְחִינַת 'עֲבָדוֹת',

בְּבְחִינַת 'חֶם', שְׁנֵאמַר בּוֹ (בְּרֵאשִׁית ט, כה):
"אֲרוּר כְּנַעַן, עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאַחִיו".

מה.

(שִׁיחוֹת שְׂאֵחַר סְפוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת)

דַּע: שֵׁשׁ שְׁנֵי מֵינֵי פְּלִטִין שְׂדוּמִין זֶה
לָזֶה. בְּאֶחָד דָּר בּוֹ 'מִלְדָּ', וּבַהַשְּׁנַי דָּר
'עֶבֶד'.

וּבַדָּאִי בְּאֶמַת הוּא חֲלוּק גְּדוּל בֵּין
ה'פְּלִטִין שֶׁל מִלְדָּ' ל'פְּלִטִין שֶׁל
עֶבֶד'. רַק אֲהִי־עַל־פִּי־כֹן אֶפְשָׁר לְטַעוֹת
בֵּינֵיהֶם, הִינוּ בֵּין ה'אֶמַת' וְה'שֶׁקֶר', כִּי
ה'שֶׁקֶר' מְדַמָּה עֲצָמוֹ לְה'אֶמַת', כִּי גַם שָׁם
יֵשׁ קֶשֶׁר מִנְּפִשׁוֹת רַבִּים, וְאֶפְשָׁר לְאָדָם
לְטַעוֹת. וְאִינוּ יוֹדַע הִיכֵן ה'אֶמַת' וּלְהִיכֵן
יִקְרַב עֲצָמוֹ.

וְדַע: שְׁעַל־יְדֵי מַצּוֹת 'פְּדִיוֹן שְׁבוּעִים' -
זוֹכָה לְהִבִּין בֵּין שְׁנֵי הַבְּתִים הַנִּלְל,
בֵּין 'אֶמַת' ל'שֶׁקֶר', בֵּין 'מִלְדָּ' ל'עֶבֶד' - כִּי
ה'שֶׁקֶר' הוּא בְּחִינַת 'עֶבֶד', בְּחִינַת 'אֲרוּר',
בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ט, כה): "אֲרוּר כְּנַעַן עֶבֶד
עֲבָדִים" וְכוּ'.

”וּבְנֵי גָמֹר אֲשַׁכְּנֶנּוּ וְרִיפַת וְתַגְרָמָה” (בראשית י, ג)

מו.

(חיי-מוהר"ן רפ)

הָיָה מְדַבֵּר עִמִּי מַחְדוּשֵׁי ה' בְּעַל-שֵׁם-טוֹב' ז"ל שְׁגָלָה חֲדָשׁוֹת בְּעוֹלָם, מַה שְּׁלֹא נִתְגַּלְגַּל מִקֹּדֶם סְפוּר בְּזֶה. רַק בְּכַתְבֵּי-הָאָרִיז"ל נִמְצָא גַם-כֵּן בְּאִיזָה מְקוֹמוֹת מֵעֵין זֶה וְכוּ'.

אֲחֵרֵיכֶן עָנָה וְאָמַר: שְׁעַלְזָה אֵין שׁוּם אַחַד מִסְתַּכֵּל, שְׁכָל מַה שְּׁגָלוּ, לֹא הָיָה רַק בְּחֶלֶק אִסְיָה'.

וּבְאַמֶּת בְּהַתּוֹרָה-הַקְדוּשָׁה מְבֹאֵר הַכֹּל - כִּי הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת מִכָּלֶם, בְּגוֹן "אֲשַׁכְּנֶנּוּ" מְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה (בראשית י, ג). רַק שְׂאִין הַתּוֹרָה עוֹשֶׂה סְפוּר גָּמוּר מִכָּלֶם. רַק שֶׁהִיא מְדַבֶּרֶת מֵהֶם, וּמְשַׁלִּיכָה אוֹתָם.

וּבְמִקוֹם שֶׁהִיא רוֹצָה, עוֹשֶׂה סְפוּר גָּמוּר, בְּגוֹן מ'לְכָן' וְכִיּוֹצֵא, שֶׁהִיא עוֹשֶׂה מֵהֶם אִיזָה סְפוּר. אָבֵל אֶף-עַל-פִּי־כֵן בְּהַתּוֹרָה מְרַמְזִים בָּלֶם.

אָבֵל גְּדוּלֵי הַקְדָּמוֹנִים לֹא גָלוּ רַק מִחֶלֶק אִסְיָה'. וּבְאַמֶּת הָיוּ מְדִינוֹת רַבּוֹת גַּם בְּשָׂאֵר חֻלְקֵי הָעוֹלָם, גַּם קֹדֶם מִתַּן-תּוֹרָה וְכוּ'.

”וַיְהִי כָל הָאָרֶץ שְׁפָה אַחַת וּדְבָרִים אַחָדִים. וַיֹּאמֶר ה' הֵן עִם אֶחָד וְשְׁפָה אַחַת לְכָלֶם” (בראשית יא, א-ו)

אָבֵל ב'זִמְנָא דְאַתִּי' מַה כְּתִיב (צְפַנְיָה ג, ט): "כִּי אָז אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׁפָה בְרוּרָה, לְקַרֵּא כָלֶם בְּשֵׁם ה' וּלְעַבְדוֹ שְׁכֵם אֶחָד", וְכַתִּיב (זְכַרְיָה יד, ט): "וַהֲיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָה ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד". (זהר נח עו')

מז.

(ח"א מח)

לְעֵת־לֵבָא שְׂיִתְנַסּוּ אַמּוֹת הָעוֹלָם עַל-יְדֵי 'מִצּוֹת סְפָה', אִז נִתְקַיִם (צְפַנְיָה ג, ט): "אִז אֶהְפֹּךְ אֶל כָּל הָעַמִּים שְׁפָה בְרוּרָה".

'שְׁפָה' רְאשֵׁי-תְבוֹת שֶׁל (תְּהֵלִים קכז, ג): "שְׁכַר פְּרִי ה' בְּטָן" - הֵינּוּ בְּחִינַת 'סְפָה' (עֵין בְּפָנִים).

גַּם אִז נִתְהַפֵּךְ "רִיב לְשׁוֹנוֹת" (תְּהֵלִים לא, כא), וְלֹא יְהִיָה בְּחִינַת 'רִיב', וַיְהִיָה שְׁפָה אַחַת "לְעַבְדוֹ שְׁכֵם אֶחָד" (צְפַנְיָה ג, ט). וְאִז יִתְגַּבֵּר 'אַמֶּת', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (מְשָׁלִי יב, יט): "שְׁפַת אַמֶּת תִּבּוֹן לְעַד", הֵינּוּ: אֶפְלוּ עַבְדֵי-יְחִזְרוּ "לְעַבְדוֹ שְׁכֵם אֶחָד".

”וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ: הֲבָה נִלְבְּנָה לְבָנִים” (בראשית יא, ג)

מח.

(חיי-מוהר"ן, הַשְּׂמֻטוֹת בְּסוּף-הַסְּפָר)

”עַל מִשְׁקַל שְׁנֵי סְלָעִים מִיֵּלֶת, נִתְגַּלְגַּל הַדָּבָר וַיִּרְדּוּ אֲבֹתֵינוּ לְמִצְרַיִם” (שְׁבַת י). "מִשְׁקַל שְׁנֵי סְלָעִים מִיֵּלֶת" - הֵינּוּ: בְּחִינַת 'מַלְי', הֵינּוּ: בְּחִינַת 'דְּבוּרִים' שְׁשׁוּיִם 'שְׁנֵי סְלָעִים'.

”עַל-יְדֵי-זֶה נִתְקַנְאוּ בּוֹ אַחִיו וַיִּרְדּוּ לְמִצְרַיִם” - כִּי "עַקֵּר גְּלוּת-מִצְרַיִם" הָיָה, לְתַקֵּן 'פְּגַם-הַדְּבוּר', שְׁפָגְמוֹ בּוֹ 'דוּר-הַפְּלָגָה' שְׁקִלְקְלוּ ב'דְּבוּר' וְאָמְרוּ (בראשית יא, ג): "הֲבָה נִלְבְּנָה לְבָנִים" (שַׁעֲרֵי-הַכּוֹנֵנוֹת פֶּסַח).

בַּמְּנַהֵג הַנִּי"ל. וְהָיוּ לָהֶם אֱלֹהוֹת רַבִּים, דְּהֵינּוּ
לְפִי הַמִּמּוֹן.

"וַיֹּאמְרוּ: הֲבֵה נִבְנֶה לָנוּ עִיר וּמְגִדָּל,
וְרֹאשׁוֹ בַשָּׁמַיִם, וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם" (בראשית יא, ד)

מ.ט.

(ספורי-מעשיות, מעשה יב מה' בעל-תפלה')

וַיְהִי הַיּוֹם, וְהָיָה מְדִינָה שְׁהִיָּה שָׁם
'עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל', שְׁהִיוּ כָּלֶם עֲשִׂירִים.

אֲךָ הָיָה דְרָכָם וְהִנְהַגְתָּם, זָר וּמִשְׁנָה מְאֹד -
כִּי הִכַּל הָיָה מִתְנַהֵג אֲצֵלֶם כְּפִי
הָעֲשִׂירוֹת, שְׁהִיָּה עֶרֶךְ מַעֲלַת כָּל אֶחָד וְאֶחָד
כְּפִי הָעֲשִׂירוֹת שָׁלוֹ - שְׁמִי שֵׁישׁ לוֹ כֶּךָ וְכֶךָ
אֶלְפִים אוֹ רַבּוֹת - יֵשׁ לוֹ מַעֲלָה זֹו. וּמִי שֵׁישׁ
לוֹ כֶּךָ וְכֶךָ מִמּוֹן - יֵשׁ לוֹ מַעֲלָה אַחֲרָת. וְכֵן
כִּיּוֹצֵא בָּזֶה. כָּל סֹדֵר הַמַּעֲלֹת, הָיָה אֲצֵלֶם
כְּפִי הַמִּמּוֹן שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד וְכוּ' וְכוּ'.

גַּם אָמְרוּ: שָׂאִין רְאוּי לָהֶם לִישֵׁב כָּלֶל
בְּאוּרָא דְהָאֵי עֵלְמָא, וְאִין רְאוּי לָהֶם
לְהַתְעַרֵב עִם בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׁלֹא יִטְמְאוּ אוֹתָן,
כִּי שְׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם הֵם טְמֵאִים כְּנִגְדָם - עַל-
כֵּן יִשְׁבוּ עִצְמוֹן: שִׁיבְקָשׁוּ לָהֶם 'הָרִים
הַגְּבוּהִים' בִּיזְתַר מִכָּל הָעוֹלָם, וְיִשְׁבוּ שָׁם,
כְּדִי שִׁיְהִיו מְרוֹמְמִים מְאוּרָא דְעֵלְמָא.

וְשִׁלְחוּ אֲנָשִׁים לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ 'הָרִים
הַגְּבוּהִים' כַּנִּי"ל, וְהִלְכוּ וּבִקְשׁוּ
וּמְצְאוּ 'הָרִים גְּבוּהִים' מְאֹד. וְהִלְכוּ כָּל בְּנֵי
הַמְּדִינָה, וְיִשְׁבוּ שָׁם עַל ה'הָרִים הַגְּבוּהִים' -
הֵינּוּ: שְׁעַל כָּל הַר וְהָר, יִשְׁבוּ שָׁם אֵיזָה קְבוּץ
מְאֲנָשֵׁי הַמְּדִינָה הַנִּי"ל.

וְעָשׂוּ סָבִיב הָהָר 'חֲזָקַת גְּדוֹל', וְהָיָה שָׁם
חֲפִירוֹת גְּדוֹלוֹת וְכִיּוֹצֵא סָבִיב הָהָר -
עַד שְׁלֹא הָיָה אֲפָשֵׁר בְּשׁוּם-אֶפֶן שִׁיבֵא
אֵלֵיהֶם שׁוּם אָדָם וְכוּ'.

וְהָעֵמִידוּ שׁוֹמְרִים בְּרַחוּק מִן הָהָר, כְּדִי
שְׁלֹא יִתְקַרֵב לָהֶם זֶר, וְהֵם הָיוּ
יוֹשְׁבִים שָׁם עַל הָהָרִים, וְהָיוּ מִתְנַהֲגִים

"כִּי שָׁם בָּלַל ה' שִׁפְתַּי כָּל הָאָרֶץ" (בראשית יא, ט)

נ.

(ח"א נח, י)

"בְּבַלְיִים" (שַׁבַּת לא.). הֵינּוּ: הַדּוֹר הַפּוֹגְמִים
בְּה'דְבוּר', בְּחִינַת (בראשית יא, ט):
"כִּי שָׁם 'בָּלַל' ה' שִׁפְתַּי כָּל הָאָרֶץ".

"וְשֵׁם אִשְׁתֵּי נָחוֹר מִלְכָּה וְגו', וְאָבִי יִסְכָּה"
(בראשית יא, כט)

"זו שְׂרָה שִׁסְכָּה בְּרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ" (רש"י, מגלה יא.)

נא.

(ח"א כא, ג)

'סְכָה', הוּא בְּחִינַת: "שִׁסְכָּה בְּרוּחַ-
הַקֹּדֶשׁ" (מגלה יא.).

נב.

(ח"א מט, ה)

כְּשֶׁה'תְּפִלָּה', הֵינּוּ בְּחִינַת 'מְלָכוּת',
בְּשִׁפְלוֹת וּבִקְטָנוֹת - צְרִיךְ
לְהַקִּים אוֹתָהּ, בְּבְחִינַת (עמוס ט, יא): "אֲקִים
אֶת סֵכֶת דָּוִד". וְ'סְכָה', "זו שְׂרָה שִׁסְכָּתָה
בְּרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ" (מגלה יד), וְ'שְׂרָה' זֶה 'מְלָכוּת',
בְּבְחִינַת (משלי יט, כא): "עֲצַת ה' הִיא תְּקוּם".

לְעֵיל סוּף פְּרִשְׁתַּי בְּרֵאשִׁית -
נִמְצְאִים עוֹד כַּמָּה עֲנִינֵי "נח"

הַפְּטוּת פְּרִשְׁת נֹחַ

”וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבְּצֶךָ” (ישעיה נד, ז)

א.

(ח"א קה)

הַנְּהָה הָעוֹלָם צְרִיכִין רַחֲמִים גְּדוֹלִים, הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת הֵן בְּגִשְׁמֵי וְכוּ'.

וְהַנְּהָה אֵימָא בְּזַהַר (נשׂא קלז:): "אֵיית רַחֲמִים וְאֵיית רַחֲמִים, אֵיית רַחֲמִים פְּשׁוּטִים וְדִזְעִיר־אֲנָפִין, וְאֵיית רַחֲמִים גְּדוֹלִים וְדַעֲתִיקָא־סְתִימָאָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה נד, ז): "וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבְּצֶךָ".

וְאֲנִי צְרִיכִין רַחֲמִים, אֲדָךְ בְּעוֹנֵינוּ־הַרְבִּים בְּדוֹר הַזֶּה אֵינִן מִי שִׁיתְּפִלֵּל כָּךְ, שִׁיּוּכַל לְהַמְשִׁיךְ הַרַחֲמִים, מַחֲמַת שְׁאִין מִי שִׁיבִיר גְּדֻלַּת הַבוֹרָא כָּל כָּךְ, מִפְּנֵי גְדֻלַּת הַגְּלוּת וְהַדְּחָקוֹת. וְהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּעֶצְמוֹ צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל עַל־זֶה וְכוּ'.

וְהַנְּהָה לְמִשְׁל: כְּשֵׁישׁ בְּעִיר שְׁנֵי עֲשִׂירִים, אֶחָד יֵשׁ לוֹ עֲשִׂירֹת פְּשׁוּט, וְהַשְּׁנֵי הוּא עֲשִׂיר גְּדוֹל מְאֹד וּמִפְּלֶג בְּעֲשִׂירֹת עֶצוּם וְהוּן רַב מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר אֵי־אֶפְשֶׁר לְהַעֲרִיךְ עֲשִׂירֹתוֹ.

וְהַצָּרָךְ אָדָם אֶחָד לִישׁוּעָה גְּדוֹלָה, הָעוֹלָה לְסֶפֶד רַב. וְהוּא אֵינִי יוֹכֵל לְהַתְּקַרֵּב לְבִקְשׁ מְבַקְשׁוֹ, כִּי אִם לְהַעֲשִׂיר הַקְּטָן בְּמַעֲלָה, כִּי לְהַעֲשִׂיר הַגְּדוֹל אֵי אֶפְשֶׁר לוֹ לְבוֹא אֵלָיו.

אָבֵל זֶה הָעֲשִׂיר הַקְּטָן, אֶהֱעֵל־פִּי שֶׁהוּא רוֹצֵה לְעֹזֵר לוֹ בְּכֹל יְכַלְתּוֹ, אֶהֱעֵל־

פִּי־כֵן לֹא יוֹכֵל לְקַבֵּל מְבַקְשׁוֹ מִמֶּנּוּ, כִּי אֵינִן בִּיכָלְתּוֹ לְמַלְאֵת מְשַׁאלוֹתָיו שֶׁל זֶה הָאִישׁ, כִּי מְשַׁאלוֹתָיו גְּדוֹלִים מִיכָלְתּוֹ.

עַל־כֵּן עֲצָה הִיעוּצָה לָזֶה הָאִישׁ הַצָּרִיךְ יִשׁוּעָה, שִׁיעוּשָׁה כָּךְ: שִׁילֵךְ לָזֶה הָעֲשִׂיר הַקְּטָן שֶׁבְּקָל יוֹכֵל לְהַתְּקַרֵּב אֵלָיו, וּלְעוֹרֵר רַחֲמִים אֵלָיו. שִׁיבֹא אֵלָיו, וַיֹּאמֶר לוֹ: "הַנְּהָה אֲנִי נֹצֵרֶךְ לִישׁוּעָה גְּדוֹלָה, וְאֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁאַתָּה חָפֵץ לְרַחֵם עָלַי, אָבֵל אֵינִן בִּיכָלְתֶךָ לְמַלְאֹת מְשַׁאלוֹתַי.

עַל־כֵּן מְבַקְשֵׁי מִמֶּךָ: כִּי הֲלֹא אַתָּה רוֹצֵה לְרַחֵם עָלַי, יְהִיָּה זֹאת הַרַחֲמָנוּת שֶׁלָּךְ עָלַי: שֶׁאַתָּה תִּלָּךְ לְהַעֲשִׂיר הַגְּדוֹל מְאֹד - לְבִקְשׁ רַחֲמִים מִמֶּנּוּ שִׁימְלֵא מְשַׁאלוֹתַי, כִּי לְעֶצֶם עֲשִׂירוֹתוֹ הַגְּדוֹל, הוּא יוֹכֵל לְמַלְאֵת מְשַׁאלוֹתַי בְּכַפְלֵי־כַפְלִים, רַק שֶׁאֲנִי אֵינִי יוֹכֵל לְכַנֵּס וּלְבוֹא לְאִישׁ גְּדוֹל כָּזֶה, אָבֵל אַתָּה יוֹכֵל לְבוֹא אֵלָיו.

תְּרַחֵם עָלַי בְּזֶה: לְבִקְשׁ מִמֶּנּוּ עֲבוּרִי, שִׁימְלֵא מְשַׁאלוֹתַי. וּבְזֶה תוֹשִׁיעֵנִי בְּדַאִי כָּל צָרָכִי יִשׁוּעָתִי בְּשִׁלְמוֹת".

כְּמוֹ־כֵן הוּא מְמַשׁ כְּבִיכּוֹל - שְׁאֲנִי מְבַקְשִׁים אֶצֶל הַרַחֲמִים פְּשׁוּטִים, שִׁיעוּרְרוּ רַחֲמִים אֶצֶל הַרַחֲמִים הַגְּדוֹלִים, וּמִשָּׁם יִקְבְּלוּ רַחֲמִים לְהוֹשִׁיעֵנו כָּל צָרָכֵינוּ בְּשִׁלְמוֹת וְכוּ'. וְהֵבֵן הֵיטֵב, כִּי הֵם דְּבָרִים נִפְלְאִים וְנוֹרָאִים מְאֹד. [עֵינ עוֹד בְּפָנִים.

וְעֵינ לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, עַרְבֵי־תְּחוּמֵינָן ג, א.]

למוטב, להמתיק הדין. ואפלו בשעת מוסר, נזהרין להחתים ולהסתיר, שלא יינקו ממנו ה'חיצונים', בבחינת (איוב לג, טז): "ובמסרם יחתם".

ואלו ה'למודי ה'", מרבים שלום בעולם, כמו שכתוב (ישעיה נד, יג): "וכל בניך למודי ה', ורב שלום בניך" - כי הולכים "לפשר" (ענין "פשרה" - עלפי סנהדרין ה: ו. שלחן ערוך, חשן-משפט יב), ו"לעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים" (עלפי שבת קטז. מגלה יג. בבא-בבא י. סנהדרין קא:).

ולפניו יתברך - מקטינים הדבר, וממליצים טוב בעדם. ולפני ישראל - מגדילים החטא מאד.

כמו שמצינו אצל משה (דברים רבא א, ב; וזר נח סז:): "שאמר להשם-יתברך (שמות לב, יא): 'למה יחרה אפך בעמך'. ולישראל אמר (שם לב, ל): 'אתם חטאתם חטאה גדלה'".

ד.

(ח"א סט)

הגוזל את חברו, גוזל ממנו בניו, על-ידי שגוזל ונוטל התנוצצות אור נפשה של אשת חברו שגוזל ממנו. וזה שאמרו חז"ל (בבא-קמא קיט.): "הגוזל את חברו, באלו גוזל ממנו נפש בניו ובנותיו".

וזה סוד פונת הגמרא (בבא-קמא קג.): "הגוזל את חברו שוה פרוטה, יוליכנו אחריו אפלו למדי".

והוא פליאה נשגבה מאד, למה תפסו 'מדי' דוקא?

אך דע: שהגמרא היא נעלמת ונסתרת מאד, וזה פונתם האמת: "הגוזל וכו' יוליכנו אחריו אפלו למדי" - הינו למודי

"ענייה סערה" (ישעיה נד, יא)

ב.

(ח"א ח, ג)

על-כן נקראים ישראל (ישעיה נד, יא): "ענייה סערה" - כי הם עכשו תחת ממשלת עשו "איש שעיר" (בראשית כז, יא), בחינת 'רוח-סערה'.

"וכל בניך למודי ה', ורב שלום בניך"

(ישעיה נד, יג)

ג.

(ח"א נב, א)

מוכיחי-הדור, הם 'למודי ה'" (ישעיה נד, יג) - הינו: שלומדין כביכול את השם, שנותנין לו 'עצות', והם הולכים בשליחותו לישראל, להזכיחם ולהחזירם להשם-יתברך.

וכשהשם-יתברך גוזר 'גזר-דין' בעולם, ו"הדין הוא התורה" (ברכות ו.), כי צריך להיות 'דין-תורה'. ומחמת שהם 'למודי ה'" - הוא מתייעץ עמהם, ומגלה להם ה'דין-תורה' שנגזר על הדור.

והם - מכסים זה ה'דין-תורה', וחותמין אותו, בבחינת (שיר-השירים ד, יב): "מעין חתום" - שלא יינקו ממנו ה'חיצונים', שלא יהיה נעשה ממנו חסו-שלום "דין אכזרי" (על-פי ישעיה יג, ט; ירמיה ל, יד; משלי יז, יא).

וזה בחינת (ישעיה ח, טז): "חתום תורה בלמדי" - הינו: ב'למודי ה'", נחתם ה'דין-תורה', שלא יינקו ממנו ה'חיצונים'.

והם, כשנגלה להם ה'דין-תורה' - הולכים ומוכיחים הדור, כדי להחזירם

ה", הינו ה'בנים', כְּמָה שְׁכָתוּב (ישעיה נד, יג):
 "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוּדֵי ה'" - שְׁצַרְיָךְ לְהַחְזִיר לֹא
 אֶפְלוּ ה'בנים' שְׁגֹזֵל מִמֶּנּוּ עַל-יְדֵי שְׁגֹזֵל אֶת
 מָמוֹנּוֹ. וְזֶה: "לְמוּדֵי", בְּחִינַת "לְמוּדֵי ה'"
 הַנ"ל.

[שיחות-ה'ר"ן קלג: מה שכתוב בהתורה (ה"א ס"ט הנ"ל)
 מגדל 'אסור גזלה וחמדה אפלו במחשבה, פרוש על
 (בבא-קמא קג): "הגזל את חברו יוליכנו אחריו אפלו
 לְמוּדֵי" - דְּהֵינּוּ 'לְמוּדֵי ה', הינו ה'בנים' וכו'. שמעתי
 מפירוקדוש שאמר: "שָׂפָךְ שָׁמַע שֶׁהֵיוּ לֹמְדִים בֶּן
 הַגִּמְרָא הַנ"ל בְּמָקוֹם שְׁשִׁמְעוּ"!] .

ה.

(ח"ב ז, י-בסוף)

'חרות' זֶה בְּחִינַת 'יובל', שֶׁהוּא בְּחִינַת
 'כְּלָלִיּוֹת בֶּן וְתַלְמִיד'. בִּי 'יוב"ל'
 הוּא אוֹתִיּוֹת (ישעיה נד, יג): "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוּדֵי
 יי", דְּהֵינּוּ: 'כְּלָלִיּוֹת בֶּן וְתַלְמִיד'. בִּי "בְּנֵיךָ" -
 זֶה 'בֶּן'; "לְמוּדֵי ה'" - הֵם 'תַּלְמִידִים'.

הַתּוֹרָה הַזֹּאת מְדַבֵּרַת מִכָּל הָעֶשֶׂר
 סְפִירוֹת וְכו'. 'תַּלְמִידִים' הֵם
 "לְמוּדֵי ה'" - דָּא 'נְצַח' ה'וד'.

ו.

(לקוטי-מוהר"ן התורה "איש הישראלי אם צריך
 לעצה" - בהוספות מכתב-יד רבנו ז"ל, הנדפס
 בסוף הספר)

אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי אִם צָרִיךְ לְעֵצָה - אֲזִי
 יִשְׁאַל עֵצָה מ'בנים' קטנים, או מ'בני
 הצדיקים' וכו', הֵן בְּגִשְׁמֵי וְהֵן בְּרוּחָנִי. בִּי שֵׁם
 גָּמַר הָעֵצָה, וְעַל-פִּיהֶם יִהְיֶה כָּל דָּבָר
 שְׁבָעוּלָם, וְעַל-יָדָם נִמְתְּקוּ הַדֵּינִים.

דְּהֵנָּה יָדוּעַ: בִּי 'מְקוֹר הָעֵצָה', הוּא
 בְּה'חֲכָמָה' הַמְתַּפְּשֵׁט וּמְתַהַוֶּה עַל-
 יְדֵי ה'דַּעַת', וְנִגְמַר עַל יְדֵי ה'כְּלָיּוֹת' בְּמוֹ
 שְׁאָמְרוּ (בְּרֻכּוֹת סא): "שֶׁהַכְּלָיּוֹת יוֹעֲצוֹת" - בִּי

ה'כְּלָיּוֹת' הֵם 'כְּלֵי-הַהוֹלָדָה' לְהוֹצִיא מִכַּח אֵל
 הַפֶּעַל.

וְעַל-כֵּן יִשְׁאַל לְהַצְדִּיק בְּעֵצְמוֹ, או
 לְתַלְמִידֵי הַצְדִּיקִים - בִּי הָאָדָם
 אֵינּוּ שׂוֹאֵל בְּעֵצָה אֶל-אִם-כֵּן צָר לוֹ, דְּהֵינּוּ:
 כְּשֶׁהוּא שְׂרוּי בְּצַעַר, וְאֵינּוּ יוֹדֵעַ מַה לַּעֲשׂוֹת,
 אִם כָּךְ, וְאִם כֵּן. וּפְעַם הוּא בְּמָקוֹם דְּחֹק
 יוֹתֵר, "אֲשֶׁר אֵין יָכוֹל לְנַטוֹת יָמִין וּשְׂמָאל"
 (על-פי בְּמִדְבָּר כב, כו). וְכִשְׁהוּא שׂוֹאֵל בְּעֵצָה
 לְהַצְדִּיק - אִזּוֹ הַצְדִּיק יִתֵּן לוֹ עֵצָה.

או יִשְׁאַל ל'בני הצדיקים' - בִּי שֵׁם נִמְתְּקָה
 הָעֵצָה. בִּי ה'דֵּינִים' הֵם לְמַטָּה, וְנִקְרָאִים
 'צְמֻצוּמִים', וְזֶה הוּא "מָקוֹם צָר" (על-פי בְּמִדְבָּר
 שֵׁם). וְהַצְדִּיק נוֹתֵן לוֹ 'עֵצָה', וּמְמַשִּׁיךְ "חֶסֶד
 אֵל" (תהלים נב, ג), ל'אַבְרָהָם' - ל'הַכְּלָיּוֹת
 הַיוֹעֲצוֹת".

וְהֵם נִקְרָאִים 'בְּנֵי הַצְדִּיקִים' - כְּמוֹ שְׁכָתוּב
 (ישעיה נד, יג): "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוּדֵי ה'",
 וְנֶאֱמַר (שֵׁם יד, כז): "ה' צְבָאוֹת יַעֲצֵ". וּמִמְתִּיק
 לוֹ הַדֵּין הַהוּא, וּמְרַחֵב לוֹ ה'מָקוֹם צָר",
 וְאֶפְלוּ מ'בני הצדיקים'.

"בְּצִדְקָה תִּבְנוּנִי, וְחֻקֵי מַעֲשֶׂךָ, בִּי לֹא תִירָאִי
 וְגו'. הֵן גּוֹר יְגוֹר אָפֶס מְאוֹתֵי, מִי גֵר אֶתָּךְ,
 עָלֶיךָ יִפּוֹל" (ישעיה נד, יד-טו)

ז.

(ח"א רכח)

דַּע: שְׁכָשֶׁהקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְסַתְּכָל
 בְּנִשְׁמָה שְׁתוּכָל לְהַחְזִיר בְּנֵי-אָדָם
 בְּתַשׁוּבָה וְלַעֲשׂוֹת גְּרִים - אֲזִי הוּא יִתְבָּרַךְ
 בְּעֵצְמוֹ בְּבִיכּוֹל מְבַקֵּשׁ וְרוֹאֶה שִׁיְהִיָּה מַחְלֻקַּת
 עָלָיו.

בִּי (יְבָמוֹת כד:): "אֵין מְקַבְּלִין גְּרִים לִימּוֹת
 הַמְּשִׁיחַ וְלֹא בִימֵי שְׁלֹמֹה, מִשּׁוּם שְׁלַחַן

מְלָכִים - כי אז אינן מתגזרין מאהבה, רק מחמת שרואין גדלת ישראל.

ועקר הגרים הוא: בשמתגזרין בעת שישאל סחופים בעני ודחק, כמו שכתוב (ישעיה נד, טו): **"מי גר אתך"** - **"בעניותך"** (יבמות שם ברש"י, וכן הוא גרסת עיר-יעקב; ילקוט-שמעוני, ישעיה נד רמז תעט) וכו'.

ועל-כן בהכרח שיהיה מחלקת על מי שמחזיר בני אדם למוטב ומגזיר גרים, כדי שלא יהיה לו שום שלוה, כי אז מי שמתקרב אליו הוא באמת, ואזי יכול לגזיר גרים באמת, לא משום שלום ונחת כנ"ל.

ח.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, סז - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רטו, כ"ד מיני פדיונות; ו"ח ב ד, ואת הערבים')

וזהו: בחינת (ישעיה נד, יד): **"בצדקה תפונני, רחמי מעשק"** וכו', ונסמך לזה מענין גרים, כמו שכתוב שם (פסוק טו): **"הן גזר יגזר וכו', מי גר אתך עליך יפול"**.

"בצדקה תפונני" - לשון קיום והעמדה לעולם, כמו שכתוב (משלי יב, יט): **"שפת אמת תבון לעד"**, וכמו שכתוב (תהלים קיט, ז): **"בוננת ארץ ותעמד"** וכו', וכן הרבה.

"רחמי מעשק" - בחינת 'תאות-ממון' וכו' שהוא בחינת 'שמד' וכו'.

"כי לא תיראי" - שיתבטלו ה'יראות-הנפולות. כי תזכה על-ידי ה'רצון הנמשך על-ידי ה'צדקה, ל'יראה-קדושה'.

וזהו: **"הן גזר יגזר אפס מאותי"** - שהגרים שנתגזרו בלעדך, רק מחמת גדלה וכבוד. **"אפס מאותי"** - כי לא יתקיימו. **"מי גר אתך"** - **"בעניותך"** ובבזיונה

וכו' (יבמות כד: ברש"י, וכן הוא גרסת עיר-יעקב; ילקוט-שמעוני, ישעיה נד רמז תעט), **ואף-על-פי-כן לא הניחו את ה'רצון. "עליך יפול"** - כי הם יתקיימו לנצח.

כי מתחלה מדבר שם מגאלה האחרונה השלמה שאין אחריה גלות, כמו שכתוב שם (ישעיה נד, ח): "בשצה קצה הסתרתי פני רגע ממך, ובחסד עולם רחמתיך וכו', וברחמים גדולים אקבצך" - שכל אלו ה'רחמים גדולים, 'רחמים רבים', חסד עולם לנצח, הכל נמשך מ'רצון-העליון, על-ידי 'פדיון של בחינת משה'.

ועל-כן נסמך אחר-כך: **"בצדקה תפונני"** וכו' - כי עקר ה'משכת-ה'רצון נמשך על-ידי 'צדקה' שנותנין, שתגיע להצדיק.

עין בישעיה קאפיטל [מזמור] נ"ד [כאן בהפטורה] - ששם פתובים פסוקים הנ"ל: **"בשצה קצה הסתרתי פני רגע ממך, ובחסד עולם רחמתיך"** וכו', עד: **"בצדקה תפונני"** וכו' הנ"ל.

ושם נאמר פסוק (נד, יב): "ושמתי בך כד שמשתיך" - שפרמז על תקון הנפלא הנמשך על-ידי פדיון הנ"ל שממתיק כל הב"ד בתידינים וכו'.

"הוי כל צמא לכו למים" (ישעיה נה, א)

ט.

(ח"א נח, ה)

'שתיה' כלול ב'דעת', בבחינת (ישעיה נה, א): **"הוי כל צמא לכו למים"**; שהיא 'באר', בחינת (משלי ה, טו): **"ונוזלים מתוך בארך"**.

י.

(ח"א סה, ד)

על-ידי 'התחדשות-התורה' שזוכין על-ידי ה'רשימו של הבטול' - על-ידי זה מקורין ה'יסורין' ומכבין 'צמאון-הנפש' - בבחינות (ישעיה נה, א): "הוי כל צמא לכו לפנים".

כי 'הרגשת היסורין' הוא בחינת 'צמאון-הנפש', כי 'צמאון' הוא על-ידי 'מליחות', ומליחות הוא בחינת 'יסורין' וכו'.

וזה בחינות (תהלים צד, יב): "אשרי הגבר אשר תיסרנו יה, ומתורתך תלמדנו" - כי על-ידי ה'יסורין', זוכה ל'התחדשות-התורה'. וזה סימן שפעל על-ידי ה'יסורין' וקבלם פראוי - בשזוכה אחר כך ל'חדושי-דאורייתא' וכו'.

"ואכרתה לכם ברית עולם" (ישעיה נה, ג)

עין לעיל ב'פרשת נח, על הפסוק (בראשית ט, טז): "וראיתה לזכר ברית עולם".

"חסדי דוד הנאמנים" (ישעיה נה, ג)

יא.

(ח"א יו,)

בשנתעלה ה'רגלין' על-ידי ה'רקודין', ונתבטל ה'צאוה', הינו ה'עבודת-הזרה' - על-ידי זה נמתקין הדינים וכו', ונמשכין 'חסדים'.

ואז - ה'רגלין' הם בבחינת "רגלי חסידו ישמר" (שמואל-א ב, ט), הינו בבחינת 'חסדים' - הינו בחינת: "חסדי דוד הנאמנים" (ישעיה נה, ג). "הנאמנים" דיקא - כי נתבטלו המינות והפירות.

יב.

(ח"ב ב, ב)

'שמושי-חכמים', זה בחינת 'הלכות', שהם בחינת (ישעיה נה, ג): "חסדי דוד" - "שהלכה כמותו" (סנהדרין צג:). [עין לקוטי-הלכות, בציעת-הפתח, לב].

יג.

(לקוטי-הלכות, קריאת-שמע, טו)

עכשו כל תקנתנו - הוא רק על-ידי אמתיות העצות הקדושות התמימות הנמשכין מ'התנוצצות משיח' שהתחיל להתנוצץ מימי האריז"ל.

וכל מה שמתקרבין יותר לביאת משיח, אף-על-פי שה'צרות-הנפש' מתגברין יותר - אבל ברחמיו גם 'התנוצצות משיח' מתנוצץ בכל פעם יותר, וכמו שמספרים ענין זה בשם הרב הקדוש מבארדיטשוב זכר צדיק וקדוש לברכה.

ועקר אלו ה'עצות-האמתיות' - נמשכין מבחינת 'שערי-החמשים' שיגלה משיח צדקנו. וכלל העצות כלולים ב'ספר תהלים', שהם "חסדי דוד הנאמנים" (ישעיה נה, ג), "שהם בחינת נצח' ו'הוד', בחינת עצות קדושות ונפלאות מאד" (זהר בלק קצה:). הינו: לצעק תמיד להשם-יתברך, יהיה איה שייהיה.

לקוטי תפלות על התורה - פרשת נח

תפלות בענין: קץ כל בשר | צהר תעשה לתבה | מי המבול, בלבולים | וראיתיה לזכר ברית עולם

א [א] לקוטי תפלות ח"א לח

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לח, מרפבת פרעה וחי'לו')

"קץ כל בשר בא לפני" (בראשית ו, יג)

שנזכה להנצל מקלפת "קץ כל בשר", לחקר אחר חובות בני-אדם, ולהנצל מעון לשון-הרע ורכילות, שלא לדבר דבורים רעים על שום ישראל שבעולם

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני ותשמרני ותצילני מדבורים רעים, ולא אפגם את דבור פי לעולם, ולא יצא מפי שום דבור רע על שום ישראל שבעולם, ולא אחקר אחר חובות בני-אדם.

רק תעזרני ותטה את לבבי, שאזכה לחקר תמיד, אחר כל זכות וטוב שאפשר למצא בכל אחד ואחד מישראל, אפלו בהגרוע שבגרועים. ואזכה להתיגע ולטרח אחר זה, לחתר למצא איזה זכות, אפלו בהפחות שבפחותים.

ותהיה עמי תמיד, ותעזרני שיעלה בידי, שאזכה למצא בהם תמיד צד זכות וטוב, ואזכה לדון את כל אדם לכף-זכות תמיד.

ותצילני ברחמיך הרבים, מעון הגדול והחמור מאד, שהוא עון לשון-הרע ורכילות החמור ביותר, השקול כנגד שלש העברות הגדולים שבתורה, שהם: עבודה-זרה, וגלוי-ערות, ושפיכות-דמים, ועון לשון-הרע שקול כנגד כלם.

מרא דעלמא כלא, רחם עלי למענך, והיה עם פי תמיד בעת דבורי. וזכני שאשמר פתחי פי, שלא יצא מפי שום דבור לשון-הרע ואבק לשון-הרע, על שום ישראל שבעולם, ולא דבור שאינו הגון.

ותצילני מכל מיני דבורים רעים, מלשון-הרע, ומרכילות, ומדברים-בטלים, ומליצנות, ומחניפות, ומשקרים, ומלגלות סוד שאין צריכים לגלות, ומנבול-פה, ומלגלות ולומר דברי-תורה ויראת-שמים במקום ובזמן שאין ראוי לאמרם ולגלותם, ומכל מיני דבורים שאינם טובים.

ומכל מיני הכל-פה הפוגמין את הדבור הקדוש, שהוא רוח פיו של הקדוש-ברוך-הוא.

אבינו שבשמים, מה נאמר לפניך יושב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים, פי מרב רגילותנו בדבורים פגומים, אין אנו יודעים שום דרך איך להרחיק עצמנו מהם מעתה.

על-כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתעזרני ברחמיך, ותדריכני ותורני דרך ישרה, באפן שאזכה לשמר עצמי ברחמיך, שלא אכשל בשום דבור שאינו טוב, ולא אומר דבר שלא כרצונך.

שֵׁשׁ לָהֶם כַּח לְדַבֵּר וּלְהִלְשִׁין וּלְקַטְרֵג
עָלֵינוּ חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

"מִצִּיל עֲנִי מִחֶזֶק מִמֶּנּוּ, וְעֲנֵי וְאֲבִיוֹן
מִגּוֹזְלוֹ". הִצִּילֵנִי נָא מִיַּד אוֹיְבֵי
וּמִרוּדְפֵי, הִצִּילֵנִי אָבִי שְׁבַשְׁמִים, הִצִּילֵנִי
נָא גּוֹאֵל חֶזֶק פּוֹדֵה וּמִצִּיל, הִצִּילֵנוּ
וּמִלְטָנוּ וּפִדָנוּ, מִכָּל מִיַּי שׁוֹנְאִים
וּמִלְשִׁינִים וּמִקְטָרְגִים בְּגִשְׁמִיּוֹת
וּבְרוּחַנִיּוֹת, חוֹסֵה עָלֵינוּ לְמַעַנְךָ, וּלְמַעַן
אֲבוֹתֵינוּ, וּלְמַעַן כָּל הַצְּדִיקִים אֲמֵתִים
אֲשֶׁר אָנוּ חוֹסִים בָּהֶם תָּמִיד.

יִרְדַּע תְּעֲלוֹמוֹת, רַחֵם רַחֵם, הִצֵּל הִצֵּל,
הוֹשִׁיעֵנוּ וְהִצִּילֵנוּ "מִחֶרֶב מִפִּיהֶם
וּמִיַּד חֶזֶק אֲבִיוֹן". וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ כַּח
וּגְבוּרָה מֵאֵתְךָ בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקֵי-אֱמֶת.
וְתַעֲזָרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, שְׁנֹזְכָה לְהַכְנִיעַ
וּלְהַשְׁפִּיל עַדֵי אָרֶץ, כָּל הַמִּתְנַגְּדִים
הַחוּלְקִים עַל הָאֱמֶת. וְנִזְכָּה לְעַקֵּר וּלְשַׁבֵּר
וּלְבַטֵּל, כָּל הַמִּקְטָרְגִים וְהַמְלָשִׁינִים עַל
הַרְחוּקִים הַבָּאִים לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת,
"הַחֲפָצִים לִירְאָה אֶת שְׁמֶךָ".

אֶת-עַל-פִּי שְׁאִין אָנוּ כְּדָאִים לְהִתְקַרֵּב
אֵלֶיךָ לְפִי מַעֲשֵׂינוּ, אֶת-
עַל-פִּי-כֵן "רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְהוָה", רַחֲמֶיךָ
רַבִּים מְאֹד, עֲשֵׂה אֶתְּךָ עִמָּנוּ מַה שֶּׁתִּרְצֶה,
וּכְרָצוֹנְךָ עֲשֵׂה עִמָּנוּ, וּמִי יֹאמֶר לְךָ מַה
תַּעֲשֶׂה.

אֲבָל מִי שֵׁם אוֹתָם לְדִין וְשׁוֹפֵט, לְדוֹן
אוֹתָנוּ חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וּלְקַטְרֵג עָלֵינוּ
חֲלִילָה, מִי בִקֵּשׁ זֹאת מִיָּדֶם לְרַמֵּס עַל
הַנְּרַדְפִים חֲלִילָה, "כִּי אֶתְּךָ אֲשֶׁר הִפִּיתָ

וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ מִסְטֵרָא "דְּקִץ כָּל
בְּשָׂר", מִכָּל בְּנֵי-אָדָם הָרָעִים
שֶׁהֵם עֲזִי-פָנִים שְׁבִדוֹר, הַחוֹקְרִים
וּמַחְפְּשִׁים תָּמִיד אַחַר חוֹבוֹת בְּנֵי אָדָם,
וּמַבְקֵשִׁים תָּמִיד לְמַצָּא חֵב וּפָגַם בְּכָל
אֶחָד וְאֶחָד.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ מֵהֶם
וּמִהַמוֹנֵם, וְאֵל תִּשְׁמַע דְּבַרְיָהֶם,
וְאֵל יַעֲלֶה קְטָרוֹגָם לְפָנֶיךָ כָּלֵל, וְתִסְתֵּם
הַפְּרָגוֹד בְּפָנֵי דְבַרְיָהֶם הָרָעִים, וְאֵל יִכְנָסוּ
דְּבַרְיָהֶם בְּאֲזָנְךָ כָּלֵל.

כִּי אַתָּה יִדְעָתָ אֶת לְבָבְךָ הָרַע, וְהֵם
עוֹמְדִים עָלֵינוּ בְּכָל-עֵת, וּמִקְטָרְגִים
עָלֵינוּ, וְרוֹצִים לְרַחֲקֵנוּ חֶסֶד וְשָׁלוֹם
מֵעֲבוֹדָתְךָ בְּאֱמֶת, וּמֵהֶם נִמְשְׁכוּ וּבָאוּ
עָלֵינוּ כָּל הַקְטָרוֹגִים וְהַנְּסִיווֹת
וְהַבְּלוּלִים, אֲשֶׁר עַל-יָדֶם נִתְרַחֲקֵנוּ
מֵעֲבוֹדָתְךָ בְּאֱמֶת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה
יִדְעָתָ אֶת כָּל מַה שֶּׁעָבַר עָלֵינוּ עַד
הַנֵּה, וְכָל מַה שֶּׁעוֹבֵר עָלֵינוּ בְּכָל-עֵת בְּכָל
יוֹם וּבְכָל שָׁעָה, כִּי רַבִּים קָמוּ עָלֵינוּ מְאֹד.
"יְהוָה מַה רַבּוּ צָרֵי, רַבִּים קָמִים עָלַי.
סְבוּנֵי כַמִּים כָּל הַיּוֹם, הִקִּיפוּ עָלַי יָחַד".

וְהָאֱמֶת יִדְעָתִי יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי, כִּי "כִּי אֲנִי אֲדוּנִי
הָעוֹן" וְאֲנֹכִי סְבוּתִי בְּנַפְשִׁי כָּל אֱלֹהֵי, עַל-
יָדֵי שְׁלֹא שְׁמַרְתִּי אֶת-עַצְמִי, וּפְגַמְתִּי
בְּבְרִית-הַלְשׁוֹן וּבְבְרִית-הַמְּעוֹר, אֲשֶׁר עַל-
יָדֵי הַפְּגָמִים הָאֵלֶּה, נִמְשַׁךְ לָהֶם דְּבוּרִים,

רדפו, וְאֵל מְכַאוֹב חֲלָלֶיךָ יִסְפְּרוּ. אֶפְלָה
נָא בֵּיד יְהוָה, כִּי רַבִּים רַחֲמָיו וּבֵיד אָדָם
אֵל אֶפְלָה.”

חַנְּנִי וְעֲזֹרְנִי, שְׁאֲזֹכָה לְאִכְפִּיָּא הַסְטֵרָא-
אֲחֵרָא, סְטֵרָא ”דְּקַץ כָּל בְּשָׂר”,
תַּחַת הַדְּבֹר שֶׁל הַקְּדָשָׁה.

וְאֲזֹכָה לְהוֹצִיא בְּלַעַם מִפִּיהֶם, לְהוֹצִיא
מִהַסְטֵרָא-אֲחֵרָא, כָּל הַדְּבֹרִים
רָעִים, וְכָל הַדְּבֹרִים פְּגוּמִים, שְׁיִנְקוּ מֵהֶם
עַל-יַדִּי ‘פָּגַם הַדְּבֹר’ שְׁפָגַמְתִּי בּוֹ בְּשׁוֹגֵג
וּבְמִזִּיד בְּאַנְס וּבְרִצּוֹן.

וּבְכֵלֶם אֲזַכֶּה לְתַקֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, עַד
שְׁאֲזַכֶּה לְהוֹצִיא כָּל הַדְּבֹרִים מִן
הַסְטֵרָא-אֲחֵרָא, וּלְהַשִּׁיבֵם כָּלֵם לְשִׁרְשָׁם
שֶׁבְקִדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר הִרְשָׁעָה כָּלָה כְּעֶשֶׂן
תְּכָלָה, וְעוֹלְתָה תִקְפֹּץ פִּיהָ, ”כִּי יִסְכַּר פִּי
כָּל דּוֹבְרֵי שְׁקֵר”.

וּתְמַלֵּא פִּיהֶם חֲצִץ, וּתַעֲקֶם וּתַעֲקֹר אֶת
פִּיהֶם וּלְשׁוֹנָם, שֶׁל כָּל
הַמְקַטְרָגִים וּמְלַשְׁיָנִים וְדוֹבְרֵי רָעוֹת, עַל
עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַכֹּשְׂרִים הַחֹפְצִים לִירְאָה
אֶת שְׁמֶךָ בְּאַמֶּת.

וְתִתֵּן בְּלִבָּם שְׁיִשׁוּבוּ מִדְּרָכָם הָרָעָה,
וַיִּטּוּ לִבָּם בְּאַמֶּת אֶל הָאֱמֶת,
וְיִתְגַּלֶּה הָאֱמֶת בְּעוֹלָם, וַיִּקְיֵם מִקְרָא
שְׁפָתוֹב: ”יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אֶזְרוֹן
מִחֲשֻׁבוֹתָיו, וַיָּשֶׁב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל
אֵלֵהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלַּח”.

”יִנְחָם יִצְוֶה יְהוָה חֲסֵדּוֹ, וּבְלִילָה שִׁירָה
עָמִי, תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי”, וְעַל-יַדִּי
‘אֹר הַחֲסֵד בְּקֹר דְּאַבְרָהָם’ שְׁתַּמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, עַל-יַדִּי-זֶה תִּזְכֶּנּוּ
לְהַכְנִיעַ וּלְאִכְפִּיָּא סְטֵרָא דְ”קַץ כָּל בְּשָׂר”,
שֶׁהוּא הַרוּחַ סְעָרָה, תַּחַת הַדְּבֹר
דְּקִדְשָׁה. וַיִּקְיֵם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: ”רוּחַ
סְעָרָה עוֹשֶׂה דְבָרוֹ”. וַיִּתְבַּטְּלוּ מִן הָעוֹלָם,
מִעָלֵינוּ וּמֵעַל גְּבוּלֵנוּ, כָּל הַדְּבֹרִים רָעִים
שֶׁבְּעוֹלָם.

וְנִזְכֶּה לְדְבֹר דְּקִדְשָׁה בְּשִׁלְמוֹת, וּלְתַקֵּן
פָּגַם-הַדְּבֹר. וְנִזְכֶּה שְׁיִצֵּא
הַדְּבֹר בְּקִדְשָׁה מִפִּינוּ, בְּשִׁיר וְשִׁבַח וְרִנָּן
וְהִלַּל לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ.

וּתְזַכְּנוּ מֵעַתָּה, שְׁלֵא יֵצֵא מִפִּינוּ שׁוֹם
דְּבֹר פָּגוּם כָּלֵל, רַק כָּל דְּבֹרֵנוּ
יִהְיוּ רַק דְּבֹרִים קְדוֹשִׁים, בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה,
וּתְחִנּוֹת וּבִקְשׁוֹת וְשִׁירוֹת וּתְשֻׁבּוֹת
וְהוֹדָאוֹת, לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ,
וּבִירְאֵת-שָׁמַיִם וְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ
תָּמִיד, בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם, בְּקִדְשָׁה
וּבְטְהָרָה גְּדוּלָה כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב.

”יִמְלֵא פִי תְהִלָּתְךָ, כָּל הַיּוֹם תִּפְאָרְתְּךָ.
תְּהִלַּת יְהוָה יִדְבֹר פִּי, וַיְבָרַךְ כָּל
בְּשָׂר שֵׁם קְדָשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. אֲבָרְכָה אֶת
יְהוָה בְּכָל עֵת, תָּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי. פִּי יִסְפֹּר
צִדְקָתְךָ, כָּל הַיּוֹם תְּשׁוּעָתְךָ. אוֹדָה יְהוָה
מְאֹד בְּפִי, וּבַתּוֹךְ רַבִּים אֶהְלֵלְנוּ. פִּי יַעֲמֵד
לִימִין אֲבִיוֹן, לְהוֹשִׁיעַ מִשׁוֹפְטֵי נַפְשׁוֹ”.

☪ [ב] לקוטי תפלות ח"א ט ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ט, 'תהומת יבסימו';
וה"א קיב, 'צהר תעשה לתבה')

"צהר תעשה לתבה, ואל אמה תכלנה
מלמעלה, ופתח התבה בצדה תשים, תחתים
שנים ושלשים תעשה" (בראשית ו, טז)

שנזכה למצא הפתחים לצאת מתוך עמק החשך
והסטרא-אחרא המסבבים עלינו, ובפרט בשעת
התפלה - על-ידי 'דבורי האמת' שיצאו מפינו
באמת לאמתו, ויאיר לנו 'אור האמת'

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, אלהי אברהם אלהי יצחק
ואלהי יעקב, הבוחר בתפלת עבדיו,
שתרחם עלי ועל כל עמך בית ישראל,
ותזכנו בחסדיך העצומים, להתפלל
ולתחנן תפלותינו ותחנונינו לפניך,
באמת ובלב שלם. הורנו מה שנדבר,
הביננו מה שנשאל.

וזבני, שאוציא דבורי התפלה לפניך
באמת לאמתו, באפן שיאיר לי
'אור האמת', ליצא מתוך עמק החשך
והמחשבות-זרות והקלפות, העומדים
עלי ומסבבים אותי בכל-עת, ובפרט
בשעת התפלה.

שכלם באים עלי ומסבבים אותי מכל
צד ומכל פנה, בכמה מיני
סבובים ובלבולים הרבה מאד, בלי שעור
וערך ומספר, עד שאיני יכול לפתח פי
בתפלה, ואיני יכול להוציא אפלו דבור
אחד בתפלתי כראוי, מגדל החשך
והמחשבות-זרות והבלבולים והמניעות
והמסכים המסבבים אותי מכל צד בשעת
התפלה.

ואין לי שום פתח תקוה והצלה להנצל
מהם, כיון על-ידי דבור האמת,
כאשר גלית לנו על-ידי חכמיך
הקדושים: "אשר על-ידי דבור האמת,
תאיר לנו בתוך עמק החשך והאפלה,
לצאת מחשך לאור גדול" - כי אתה חפץ
באמת, וקרוב אתה לכל אשר יקראוך
באמת.

ועל-כן באתי לחלות פניך יהוה אלהי,
ולהשתטח לפניך, ולפרש כפי
אליך, שתעורר רחמיך האמתיים עלי, על
עני ואביון כמוני.

ותשפיע עלי ברחמיך הרבים 'אור
האמת', שאזכה לדבר לפניך
דבורי התפלה באמת לאמתו. ואזכה
להוציא כל דבורי התפלה מפי, באמת
ברור זך וצלול.

למען אזכה, שיאיר לי אור האמת,
למצא הפתחים בתוך החשך
הגדול המתגבר עלינו בכל עת, הרוצה
להחשיך ולהסתיר ממנו חסוֹשֵׁלוֹם אורך
הגדול.

ואם חטאתי עויתי ופשעתי לפניך
מנעורי עד היום הזה, ופגמתי
לפניך פגמים הרבה מאד, ושניתי
ושלשתי עליהם פעמים אין מספר.
ובכל-פעם על-ידי כל חטא ופגם,
הוספתי עלי חסוֹשֵׁלוֹם חשך על חשך,
ומסגר על מסגר, ומסכים ומחיצות על
מסכים ומחיצות, ומניעות על מניעות,
ובלבולים על בלבולים.

עַד אֲשֶׁר בָּאתִי בְּתוֹךְ עִמְקֵי הַחֹשֶׁךְ
וְאֶפְלָה גְדוּלָה מְאֹד, וְנַחֲשָׁכוּ
וְנִסְתְּרוּ מֵעֵינַי כָּל מִינֵי פְתָחִים שֵׁשׁ שָׁם,
לְצֵאת עַל יָדָם מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה, "טִבְעָתִי
בֵּינֵן מְצוּלָה וְאִין מְעַמָּד, בָּאתִי בְּמַעַמְקֵי
מַיִם וְשִׁבַּלְתִּי שִׁטְפָתַנִּי".

הֵן עַל-זֶה בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, חָמַל חָמַל, חוּס חוּס,
רַחֵם רַחֵם, הַצֵּל הַצֵּל.

וּבְשֵׁם שְׂגָבְרוּ עָלֵינוּ רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ
הַעֲצוּמִים וְגִלִּיתָ לָנוּ עֵצָה
הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, כֵּן יִהְיוּ נָא מַעֲיָךְ
וְרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, וְתַעֲזָרְנוּ
וְתוֹשִׁיעֵנוּ בַּחֲסָדֶיךָ הַנּוֹרָאִים וְהַנִּפְלְאִים,
שְׁנֹזְכָה לְקִיָּם עֵצָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת:
"שְׁנֹזְכָה לְהוֹצִיא מִפִּינוּ 'דְּבוּרֵי-אֱמֶת'
לְפָנֶיךָ, בְּתַפְלוּתֵינוּ וְתַחֲנוּתֵינוּ
וּבִקְשָׁתֵינוּ!"

עַד אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה שׁוֹם כַּח לְשׁוֹם חֹשֶׁךְ
וְאֶפְלָה, לְמַנַּע אוֹתָנוּ חֵסֶד-וְשָׁלוֹם
מִתַּפְלָתָנוּ וְעַבּוֹדָתָנוּ.

וּבְכָל מִינֵי חֹשֶׁךְ וְאֶפְלָה הָרוֹצִים
לְהַתְּגַבֵּר עָלֵינוּ בְּכָל-עֵת, וּבִפְרֹט
בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה, בְּכָלֵם נוֹכַל לְמַצֵּא
הַפְּתָחִים - עַל-יְדֵי דְבוּר הָאֱמֶת שְׁנוֹצִיא
מִפִּינוּ - לְצֵאת עַל-יְדוֹ מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה,
מִחֹשֶׁךְ לְאוֹר גְּדוּל. "כִּי אַתָּה תֹאִיר נְרִי,
יְהוָה אֱלֹהֵי יְגִיָּה חֹשֶׁפִי". וַיִּקְיָם מִקְרָא
שְׁפָתוֹב: "יְהוָה אוֹרִי וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אִירָא,
יְהוָה מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד".

וּבְכֵן תַּחֲנוּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, וְתַעֲזָרְנוּ
לְהַעֲלוֹת תַּפְלָתָנוּ לְפָנֶיךָ, דֶּרֶךְ
הַשְּׁעָר וְהַשְּׁבֵט הַשִּׁיף לְשֵׁרֵשׁ נִשְׁמָתֵינוּ,
אֲשֶׁר מִשָּׁם נִחְצַבְנוּ. כְּדֵי שְׁתַּעֲלֶה תַּפְלָתָנוּ
דֶּרֶךְ הַשְּׁעָר הַהוּא הַשִּׁיף לְתַפְלָתָנוּ
הַשְּׁמִימָה, דֶּרֶךְ אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וִירוּשָׁלַיִם,
וּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, וְקִדְשֵׁי-קִדְשֵׁים - עַד
שְׁתַּעֲלֶה תַּפְלָתָנוּ לְ"מִכּוּן שְׁבַתְךָ".

⊗ [ג] לְקוּטֵי-תַפְלוּת ח"א מִד ⊗
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מד, 'מחאת פפים בתפלה')
"וְיָמֵי הַמַּבּוּל הָיוּ עַל הָאָרֶץ וְגו'. וְהַמַּיִם גָּבְרוּ
מְאֹד מְאֹד עַל הָאָרֶץ, וַיִּכְסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים
אֲשֶׁר תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם" (פְּרָאשִׁית ז, י"ט)
שְׁנֹזְכָה לַתֵּן צְדָקָה לְ'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְעַל-יְדֵי-זֶה
נִזְכָּה לְגַרְשׁ 'מִי הַמַּבּוּל', שֶׁהֵם הַ'מַּחְשְׁבוֹת-זְרוּת'
וְהַ'בְּלוּלִים' הַמְּבַלְבְּלִים אוֹתָנוּ מִ'הַתַּפְלָה',
כְּמוֹ בְ'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' שֶׁלֹּא יֵרֵד שָׁם 'מִי הַמַּבּוּל'

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֵם אֱלֹהֵי יִצְחָק
וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, שְׁתֹּזַפְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים,
וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ תָמִיד, שְׁנֹזְכָה לְהַתַּפְלֵל
תַּפְלָתָנוּ לְפָנֶיךָ בְּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ, בְּכוֹנָה
גְּדוּלָה וְעֲצוּמָה, בְּקִדְשָׁה וּבְטָהָרָה בְּאֱמֶת,
וּבְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, וּבִירְאָה וּבְאֵהָבָה,
וּבְמַחְשְׁבָה זָכָה וְנִכּוֹנָה. וְתַצִּילְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
מִכָּל מִינֵי 'מַחְשְׁבוֹת-זְרוּת' שְׁבָעוּלָם.

וְתִזְכְּנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, שְׁתִּהְיֶה תַּפְלָתָנוּ
תָּמִיד עַל "אֲדַמַת קִדְשׁ",
שְׁנֹזְכָה לְקַדֵּשׁ הַמָּקוֹם שְׁאֵנוּ עוֹמְדִים
עָלָיו, לְהַתַּפְלֵל בְּ'קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל',
וּלְהַמְשִׁיךְ אֶל הַמָּקוֹם שְׁאֵנוּ עוֹמְדִים עָלָיו

לְהַתְּפִיל לְפָנַי, 'אֹיֵר הַקְּדוֹשׁ שֶׁל אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל'.

וּתְזַכְּנוּ לַתֵּן צְדָקָה לְ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל',
וּנְזַכֶּה לְהַחְזִיק יָדַי עֲנִיִּים
הַגּוֹנִים הַדְּרִים בְּ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', עַד
שֶׁנְּזַכֶּה שְׁנֵהִיָּה נִכְלָלִים בְּ'אֹיֵרָא דְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל'.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְגַרֵּשׁ מִי הַמְּבוּלִ'
מֵאֲתָנוּ, שֶׁהֵם
ה'מַחְשְׁבוֹת־זְרוֹת' וְה'בְּלוּלִים',
הַמְּבֻלְבָּלִים אוֹתָנוּ תָּמִיד, וּמוֹנְעִים אוֹתָנוּ
מֵעֲבוֹדֶתְךָ הָאֱמִתִּית, וּבִפְרָט בְּשַׁעַת
הַתְּפִלָּה, שֶׁכָּלֵם בָּאִים עָלֵינוּ וּמְבֻלְבָּלִים
אֶת תְּפִלָּתָנוּ מְאֹד.

עַד אֲשֶׁר "כָּשַׁל כַּח הַסֶּבֶל". כִּי
בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים "גָּבְרוּ הַמַּיִם מְאֹד
עַל הָאֶרֶץ, וַיִּכְסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים",
עַד אֲשֶׁר קָשָׁה לְעַמֵּד נֶגֶד בְּלוּלִים
וּמַחְשְׁבוֹת־זְרוֹת רַבּוֹת כְּאֵלֶּה, כִּי הָרַבִּינוּ
לְפָשַׁע מְאֹד.

רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מָרָא דְעֵלְמָא כְּלָא,
אֲתָה יַדְעָתָ מִי וּמִי עוֹמְדִים
עָלֵינוּ, בִּפְרָט בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, אֲתָה יוֹדֵעַ
אֶת לְבַבְנוּ, רְאֵה נָא בְּעֵינָינוּ וְדַחַקְנוּ
וְעִמְלָנוּ וְלַחְצָנוּ, "הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים כִּי
בָּאוּ מַיִם עַד נֶפֶשׁ, טָבַעְתִּי בִּיּוֹן מְצוּלָה
וְאִין מְעַמֵּד, בָּאתִי בְּמַעְמָקֵי מַיִם וְשִׁבַּלְתָּ
שְׁטַפְתָּנִי".

רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, "אֵל תִּשְׁטַפְּנִי שִׁבַּלְתָּ
מַיִם, וְאֵל תִּבְלַעֵנִי מְצוּלָה, וְאֵל
תִּאָטֵר עָלַי בְּאֵר פִּיָּה. הַצִּילֵנִי מִטֵּיט וְאֵל

אֲטַבְּעָה, אֲנַצְּלָה מִשׁוֹנְאֵי וּמִמַּעְמָקֵי
מַיִם".

אֲנִי יְהוָה, חוֹס וְרַחֵם עָלַי, חוֹסָה עָלַי
כָּרַב רַחֲמֶיךָ, הַצִּילֵנִי נָא, מִלְטָנִי
נָא, פְּדֵנִי נָא, חַנּוּנִי נָא. אָהָה יְהוָה, הַצִּל
הַצִּל, "שִׁטַּחְתִּי אֵלֶיךָ כַּפִּי".

כִּי בַתְּהוֹמוֹת וּבְלוּלִים כְּאֵלֶּה אֲשֶׁר
"גָּבְרוּ מְאֹד עַל הָאֶרֶץ" בַּיָּמִים
הָאֵלֶּה, אֵינִי יוֹדֵעַ שׁוֹם עֵצָה וְתַחֲבוּלָה
לְהַנְצִיל, כִּי אִם עָלֶיךָ לְבַד נִשְׁעַנְתִּי.

בְּשֵׁם שֶׁהַצִּלְתָּ אֶת 'אֹיֵר אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'
מִמֵּי הַמְּבוּל', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב:
"אֶרֶץ לֹא גִשְׁמָה בַּיּוֹם זֶעַם". כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים תְּזַכְּנֵנִי, שִׁיְהִיָּה הַמְּקוֹם שֶׁאֲתַפְּלִל
עָלָיו, קְדוֹשׁ בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'.

וְתַעֲבִיר וְתַסְלֵק מִשָּׁם "מִי הַמְּבוּל",
"מַיִם הַזְּדוֹנִים", שֶׁהֵם
ה'מַחְשְׁבוֹת־זְרוֹת' וְה'בְּלוּלִים'
הַמְּבֻלְבָּלִים אֶת הַתְּפִלָּה.

וְלֹא יְהִיָּה כַּח לְשׁוֹם בְּלוּל, וְלֹא לְשׁוֹם
מַחְשְׁבוֹת־זְרוֹת וּכְפִירוֹת, לְבֻלְבָּל
אֶת תְּפִלָּתִי חֶסֶד וְשָׁלוֹם בְּשׁוֹם בְּלוּל
שֶׁבְּעוֹלָם.

וְתַהֲיֶיָּה תְּפִלָּתִי זֹכָה וְנִכְוֵנָה צָחָה וְנִקְיָה,
וְתַעֲלֶה לְרַחֲמִים וּלְרַצוֹן לְפָנַי
כִּסָּא כְבוֹדְךָ, עַד שֶׁאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי הַתְּפִלָּה,
לְהַשִּׁיג הַשְּׂגוֹת עֲלִיוֹנוֹת סוּדוֹת הַתּוֹרָה,
וְתַתְּפָאֵר וְתַתְּנֵשׂא עִם תְּפִלוֹתֵינוּ בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת, וְיִהְיֶיָּה לָךְ שְׁעֵשׂוּעִים גְּדוּלִים
מִתְּפִלוֹתֵינוּ וְתַחֲנוּתֵינוּ וּבִקְשָׁתָנוּ.

וַיִּקְרָא בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְהָיִיתָ עֵטֶרֶת תְּפָאֶרֶת בְּיַד ה', וְצִנִּיף מְלוּכָה בְּכַף אֱלֹקֶיךָ".

שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה עֲדִיף כָּל בֶּשֶׂר יְבוֹאוּ". שָׁמַע תְּפִלָּתוֹ וְאִנְקוּתֵינוּ וְאִנְחוּתֵינוּ מֵעַמְקֵי עַמְקִים, וְאֵל תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ מֵאִתָּנוּ, וְאֵל תַּעֲלֵם אֶזְנוֹךָ מִשׁוֹעֲתֵנוּ וְצַעֲקוֹתֵנוּ. "אֵל תַּעֲזֹבֵנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי. חוֹשָׁה לְעִזְרָתִי יְהוָה תִּשׁוּעָתִי".

☪ [ד] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"א מ"ב ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מ"ב, ז'ירא בצור להם)

"וְהָיְתָה הַקִּשּׁוּת בַּעֲנָן, וְרֵאִיתִיָּהּ

לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם" (בְּרֵאשִׁית ט. טז)

שְׂנֹזֶפֶה לְהַתְּפַלֵּל בְּנִגְיָנָה, וּלְהַלְבִּישׁ הַשְּׂכִינָה בְּלְבוּשֵׁי דְנְהִירִין, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְתְּקוּ הַדֵּינִים. וְשְׂנֹזֶפֶה לְאַמוֹנַת-חַכְמִים, לְהֵאֱמִין שְׁפָל דְּבָרֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם יֵשׁ בָּהֶם רְזִין

שְׁמַעָה אֱלֹהִים רְנָתִי הַקְּשִׁיבָה תְּפִלָּתִי". עֲזָרְנִי יְהוָה אֱלֹהֵי, שְׂאֲזֹכָה לְהַתְּפַלֵּל בְּכוֹנָה גְּדוּלָה וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְהַתְּעוֹרְרוֹת הַלֵּב בְּאַמַּת.

וְתִזְכְּנִי בְּרַחֲמֵיךָ הָרַבִּים וְתַעֲזָרְנִי לְסִדֵּר תְּפִלָּתִי לְפָנֶיךָ בְּקוֹל גִּילָה וְרִנָּן, וְאֲזֹכָה לְנַגֵּן אוֹתִיּוֹת הַתְּפִלָּה, וְקוֹל הַנְּגִינָה יִהְיֶה יָפֶה וְזָךְ וְצַח בְּזִכְרוֹת וּבְכֹהֲלוֹת גְּדוּלָה, עַד שְׂאֲזֹכָה לְהַלְבִּישׁ אֶת שְׂכִינַת עֲזָךְ בְּלְבוּשֵׁי דְנְהִירִין.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּמְלֵא רַחֲמִים עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתִרְאֶה בְּצָרוֹתֵינוּ

וְעֲנִינוּ וְעַמְּלָנוּ וְדַחַקְנוּ, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן. וְתִשָּׁיב חַמְתְּךָ מֵאִתָּנוּ.

וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְרֵאִיתִיָּהּ לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם", וְתִזְכֹּר בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק יַעֲקֹב, וְתִרְחַם עָלֵינוּ בְּזִכְרוֹתֶם, וְתִאֲזִין תְּפִלָּתֵנוּ, וְתִקְשִׁיב שׁוֹעֲתֵנוּ.

וַיִּרְאֶה לְפָנֶיךָ רְנוּנֵנוּ, וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וַיִּרְא בְּצוּר לְהֵם, בְּשָׁמְעוּ אֶת רְנָתָם".

וְתִמְתִּיק וְתִבְטֵל מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, כָּל הַדֵּינִים שְׂבָעוֹלָם. וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל-טוֹב, וְתִגְמְלָנוּ חֲסָדִים טוֹבִים תָּמִיד.

וּבְבִין תִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הָרַבִּים, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ אֱמוּנָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְתִזְכְּנוּ לְאַמוֹנַת-חַכְמִים בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת.

וְאֲזֹכָה לְהֵאֱמִין בְּחַכְמִים וְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, שְׁפָל דְּבָרֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם אֵינוּ פְּשוּט אֶלָּא יֵשׁ בָּהֶם רְזִין.

וְאֲזֹכָה עַל-יְדֵי-זֶה לְאַנְהָרָא לְמִטְרוֹנִיתָא, וְלְהַפְּשִׁיט מְנָה לְבוּשֵׁי דְקְדָרְנוּתָא דְפִשְׁטִין, וְלְהַלְבִּישׁ אוֹתָהּ בְּלְבוּשֵׁי דְנְהִירִין דְאַנוּן רְזִין-דְּאוּרִייתָא.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲזֹכָה לְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל הַדֵּינִים מֵעָלֵינוּ, וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

